

İhmal Edilmiş Farz: Cihad
Al Qital Medya Tarafından
Çevirilmiştir...

İhmal Edilmiş Farz: Cihad

الفريضة الغائبة

Enver Sedat Suikastinin Azmettiricilerinden
Muhammed Abdüsselam Ferec

Muhammed Abdüsselam Ferec

1954 yılında Mısır'ın Beheyra ilinde doğan Muhammed Abdüsselam Ferec, Kahire Üniversitesi Elektrik Mühendisliği bölümünden mezun oldu. Hem üniversitede hem de "Ömer bin Abdülaziz" camisinde imam olarak çalıştı. Kısa sürede etrafında geniş bir kitle topladı ve camiyi örgütlenme merkezi haline getirdi.

Ferec, İbni Teymiyye, Muhammed bin Abdülvahhab, Ebu'l A'lâ el-Mevdudi ve Seyyid Kutub gibi isimlerin cihat düşüncelerinden etkilendi. Ferec'a göre, İslam'ın yayılmasının yolu cihattır ve bu farz ihmal edilmektedir. Öncelikle "yakın düşman" olarak gördüğü mevcut yönetime karşı mücadele edilmesi gerektiğini savunur. 1970'lerde Mısır'daki İslamcı örgütler baskılar ve tutuklamalar nedeniyle dağılmıştı. Ferec, 1980'lerin başında Cihat örgütünü yeniden yapılandırmak için harekete geçti. Kısa sürede Abbud ez-Zemr, Kemal Habib, Salih Cahin gibi önemli isimleri örgüte dahil etti. En önemli başarılarından biri, Mısır'ın güneyindeki güçlü bir İslami grup olan Cemaat-i İslamiye'yi örgüte katması oldu. Ferec, Cihat örgütünde bir Şura Konseyi kurdu ve üç ana komite oluşturdu: Ürün Komitesi: Planlama ve istihbarattan sorumlu. Davet Komitesi: Fikirlerin yayılması ve üye toplamaktan sorumlu. Ekonomi Komitesi: Finansman ve harcamalardan sorumlu. Örgütün temel hedefi, Mısır'da mevcut yönetimi devirerek İslam devletini kurmaktır.

Mısır Devlet Başkanı Enver Sedat, 5 Eylül 1981'de muhaliflere yönelik büyük bir tutuklama operasyonu başlattı. Cihat örgütünün birçok üyesi tutuklanırken, Ferec ve bazı önemli isimler kaçmayı başardı. Bu olay, örgütü Sedat'ı öldürme planını hızlandırmaya itti.

Muhammed Abdüsselam Ferec, Sedat suikastının planlayıcısı, finansörü ve yöneticisiydi. 6 Ekim 1981'deki askeri geçit töreninde, örgüt üyesi Halid İslambuli ve ekibi Sedat'ı öldürdü. Suikast, Mısır ve Ortadoğu siyasetinde büyük yankı uyandırdı. Suikast sonrası yakalanan Ferec ve diğer örgüt üyeleri yargılandı. 15 Nisan 1982'de Ferec, Halid İslambuli ve üç suikastçi idam edildi.

Türkçe Çeviriye Önsöz

İslam düşüncesinin merkezinde yer alan temel kavramlardan biri olan cihad, kıyamete dek süreceği belirtilen hak ve batıl mücadelesidir. Bu mücadele, tarih boyunca farklı şekillerde tezahür etmiş, kimi zaman İslam ümmetinin, kimi zaman da batıl güçlerin üstünlüğüyle seyrini devam ettirmiştir. Her iki taraf da hiçbir zaman tamamen ortadan kalkmamış, varlıklarını farklı düzlemlerde sürdürmüşlerdir.

1492 yılındaki coğrafi keşifler ve bunun neticesinde başlayan sömürgecilik faaliyetleri, bu mücadele bağlamında önemli bir dönüm noktası teşkil etmektedir. Özellikle Endülüs'ün kaybedilmesi, İslam ümmeti için derin bir yara açmış ve sancılı bir sürecin başlamasına sebep olmuştur. Osmanlı Devleti'nin bu dönemdeki fetihleri, Batılı güçlerin yükselişini bir süreliğine perdelemiş olsa da, Batı dünyası tedricen hakim deniz gücüne dönüşmüştür. Okyanuslarda yeterli deneyime sahip olmayan Osmanlı Devleti, deniz savaşlarında Batı ile rekabet edememiş ve bu durum, uzun vadede ümmetin aleyhine sonuçlar doğurmuştur.

Osmanlı Devleti'nin yıkılması ve Hilafetin kaldırılmasıyla birlikte İslam ümmeti daha da derin bir krize sürüklenmiştir. Moğol istilasası, Haçlı Seferleri ve Endülüs'ün kaybedilmesi gibi tarihte yaşanmış diğer krizlerden farklı olarak, bu yeni kriz, ümmetin siyasi birliğini ve dini otoritesini temsil eden halifeliğin ve

şeriatın ortadan kalkmasıyla daha tehlikeli bir boyut kazanmıştır. Geçmiş krizlerde, İslam ümmetinin başında bir halife ve onun komuta ettiği bir ordu ve devlet mevcutken, bu yeni durumda ümmet, siyasi ve dini bir liderlik boşluğuyla karşı karşıya kalmıştır. Tarihte daha önce üç yıllık bir dönemde halifesiz kalınmış olsa da, o dönemde dahi farklı coğrafyalarda Allah'ın şeriatı ile hükmeden devletler mevcuttu. Bu durum, günümüz krizinin tarihte yaşanan diğer krizlerden farklı ve daha derin olduğunu göstermektedir.

Bu krizin ümmet üzerindeki etkileri, siyasi ve toplumsal parçalanmışlık, dini otorite konusunda yaşanan tartışmalar ve Batı hegemonyasının güçlenmesi şeklinde sıralanabilir. Ümmetin bu krizden çıkış için bir yol bulabilmesi için, öncelikle yaşanan problemlerin kökenlerini doğru bir şekilde tespit etmesi ve bu doğrultuda çözüm yolları araması gerekmektedir. Tarihsel tecrübelerden ders çıkararak ve değişen dünya şartlarına uyum sağlayarak, İslam ümmeti bu zorlu süreçten güçlenerek çıkabilir.

İslam ümmeti, hem maddi hem de fikri anlamda derin bir krizin içine sürüklenmiştir. Bu krizin kökleri, Batılı devletlerin sömürgeci yayılmacılığına ve bunun İslam dünyası üzerindeki yıkıcı etkisine dayanmaktadır. Batı, Amerika kıtasından Hindistan'a, Güneydoğu Asya'dan Afrika'ya uzanan geniş bir coğrafyada sömürge imparatorlukları kurarak, ucuz iş gücü ve bolca kaynağa erişim sağlamış ve hızlı bir sanayileşme, zenginleşme süreci yaşamıştı.

Bu dönemde İslam ümmeti, Batı karşısında büyük bir fırsat eşitsizliği ile karşı karşıya kalmıştı. Ekonomik ve teknolojik olarak geri kalmış olan İslam devletleri, Batılı güçlerin askeri ve siyasi baskılarına karşı koyamamış ve nihayetinde bağımsızlıklarını kaybederek sömürge yönetimi altına girmişlerdir. Bu sömürgecilik sadece askeri ve ekonomik bir boyuta sahip olmamış, aynı zamanda kültürel bir boyut da kazanmıştır. Batılı güçler, kendi kültür ve değerlerini sömürge toplumlara dayatarak, yerel kültürleri ve dini değerleri aşındırmaya çalışmışlardır.

Öte yandan, İslam dünyasında sekülerleşme eğilimi de güçlenmeye başlamıştır. Özellikle Osmanlı İmparatorluğu gibi geleneksel İslam devletlerinin yöneticileri, Batı modellerini örnek alarak, devlet yapılarını ve toplumsal yaşamı sekülerleştirmeye yönelik reformlar gerçekleştirmişlerdir. Bu süreçte, dini alanda da reformlar yapılmış ve "bidat ehli" olarak adlandırılan grupların fikirleri ve yorumları kullanılarak, sekülerleşme süreci meşrulaştırılmaya çalışılmıştır.

Osmanlı İmparatorluğu'nun yıkılması, İslam ümmeti için bir dönüm noktası olmuştur. Ümmet, lidersiz ve devletsiz kalarak büyük bir boşluk ve kimlik krizi yaşamıştır. Hilafetin kaldırılmasıyla birlikte, Anadolu'da uzun yıllar süren savaşlar ve ardından gelen laik reformlar ve baskılar, Osmanlı aydınınının sesini kısarken, halkın da yorgunluğu nedeniyle İslami uyanış hareketi gecikmiştir.

Ancak İslam dünyasının diğer bölgelerinde uyanış hareketleri filizlenmeye başlamıştır. Örneğin, İngiliz işgali altındaki Mısır'da aydınlar, tepkilerini cemaatleşme yoluyla göstermişlerdir. Başlangıçta bir dindarlaşma hareketi olarak ortaya çıkan İhvan-ı Müslimin, zamanla siyasi iddialarda bulunmaya başlamış ve Arap-İsrail savaşları ile birlikte cihadi düşünceye zemin hazırlayan askeri gruplar kurma deneyimini yaşamıştır.

Aynı dönemde, İslam dünyasının manevi merkezi olarak kabul edilen Suudi Arabistan ise, henüz petrol gelirlerine kavuşmadığı için büyük bir yoksulluk ve geri kalmışlık içindeydi. Bu durum, Suudi Arabistan'ın sömürge güçleriyle rekabet edememesine ve dış dünyaya etki edememesine yol açmıştır.

20. yüzyılın başlarında İslam ümmeti, Batı sömürgeciliği, sekülerleşme ve iç sorunlar nedeniyle büyük bir kriz yaşamıştır. Ancak bu kriz aynı zamanda bir uyanışa da vesile olmuştur. Çeşitli İslam ülkelerinde ortaya çıkan İslami hareketler, hem sömürgecilğe karşı direnişin hem de İslam dünyasının kendi içinde bir yenilenme arayışının ifadesi olmuştur.

1967 yılı, Orta Doğu tarihinde, Arap-İsrail Savaşı'nın acı yenilgisiyle damgalanmış bir dönüm noktasıdır. Bu yenilgi, sadece askeri ve siyasi bir başarısızlık değil, aynı zamanda kültürel ve ideolojik bir sarsıntıya da sebep olmuştur. Batı dünyası ve onun müttefiki Siyonist hareket, bu zaferi kutlarken, Arap ve İslam dünyasında

derin bir hüznün ve öfke hakim olmuştur. Ancak bu karanlık dönem, aynı zamanda bir uyanışın, bir öz eleştirinin ve direnişin de başlangıcı olmuştur.

Bu süreçte, Batı'nın üstünlüğü ve Arap dünyasının yenilgisi sadece toprak kaybı olarak algılanmamış, aynı zamanda Batı'nın ideolojik ve kültürel hegemonyasının bir sonucu olarak yorumlanmıştır. Batı'nın bilimsel ve teknolojik ilerlemesi, yaşam tarzı ve değerleri, Müslüman toplumlar üzerinde derin bir etki bırakmış ve birçok Müslüman kendi değerlerinden ve İslam'dan uzaklaşarak bir kimlik bunalımı yaşamıştır.

1967 yenilgisi, bu kimlik bunalımını ve Batı'ya duyulan hayranlığı sorgulamaya başlayan İslami hareketlerin güçlenmesine zemin hazırlamıştır. Mısır başta olmak üzere, birçok İslam ülkesinde, üniversitelerden camilere, sokaklardan hapishanelere kadar her yerde İslami uyanış hareketleri ortaya çıkmıştır. Bu hareketler, İslam'ın sadece bir din değil, aynı zamanda hayatın her alanını düzenleyen bir yaşam biçimi olduğunu savunmuş ve Müslümanları kendi değerlerine ve köklerinde dönmeye çağırmıştır.

İslami hareketler, zamanla farklı ideolojik ve politik yaklaşımlar geliştirmiştir. Bunlardan bazıları barışçıl yollarla toplumsal ve siyasi değişimi savunurken, bazıları da mevcut düzeni değiştirmek için şiddet yolunu meşru görmüştür. Cihad örgütleri olarak adlandırılan bu ikinci grup, Batı'nın ve onun işbirlikçisi rejimlerin askeri

ve siyasi gücüne karşı silahlı mücadeleyi tek çözüm olarak görmüştür.

Cihad örgütleri, kendi ideolojik temellerini ve eylem stratejilerini geliştirirken, İslam tarihindeki önemli şahsiyetlerden ve olaylardan ilham almışlardır. Örneğin, Moğol işgaline karşı verdiği mücadele ile bilinen Şeyhülislam İbni Teymiyye'nin cihad fetvaları, çağdaş cahiliye toplumlarına karşı verdiği mücadele ile tanınan Seyyid Kutub'un fikirleri ve Afgan cihadındaki rolüyle ön plana çıkan Abdullah Azzam'ın eylemleri, cihad örgütleri için önemli referans noktaları olmuştur.

El-Ferida El-Gaibe

(İhmal Edilmiş Farz)

İman edenlerin, Allah'ın zikrine ve (Kur'ân ayetlerinden) inen hakka karşı kalplerinin yumuşamasının zamanı gelmedi mi? Bundan önce kendilerine Kitap verilen, uzun bir zamanın geçmesiyle de kalpleri katılaştı ve birçoğu da fasık olan kimseler gibi olmasınlar. (57/Hadîd, 16)

Abdullah bin Mübarek şöyle demiştir: Bize Saniu'l Meri, Katade'den, o da İbni Abbas'tan rivayet etti: Allah, müminlerin kalplerinin yavaş(ihmal)kar) davrandığını gördü ve onları Kuran'dan 13 ayet göndererek onları azarladı – ve ayeti kerimeyi(yukarıdaki) okumaya başladı.

Mukaddime

Alemlerin Rabbi olan Allah'a hamd olsun. O'na şükreder, ondan yardım ister ve yine ondan bağışlanma dileriz. Nefsimizin kötülüklerinden ve amellerimizin eksikliklerinden O'na sığınırız. Allah kimi doğru yola iletmişse, onu saptıracak hiçbir güç yoktur. Kimi de saptırmışsa, ona da doğru yolu gösterecek kimse yoktur. Şehadet ederim ki, Allah'tan başka hak ilah yoktur. O tektir, ortağı yoktur. Ve yine şehadet ederim ki, Muhammed O'nun kulu ve elçisidir.

Sözlerin en doğrusu, şüphesiz ki Allah'ın kelamı olan Kuran'dır. Yolların en güzeli ise Peygamberimiz Muhammed'in -sallallahu aleyhi ve sellem- gösterdiği yoldur. Yapılan işlerin en kötüsü ise sonradan uydurulanlardır. Her uydurma iş bid'attır. Her bid'at da dalalettir. Ve her dalalet de ateştedir.

İmdi: Günümüzde birçok alim, maalesef ki, İslâm dininin geleceği için taşıdığı büyük öneme rağmen cihad kavramını göz ardı etmektedirler. Hâlbuki cihad, İslâm'ın yeniden dirilişi ve zaferi için vazgeçilmez bir yoldur. Müslümanlar, kendi düşüncelerini ve felsefelerini bir kenara bırakarak, Allah'ın kullarının izzetini korumak için belirlediği yolda ilerlemelidirler. Şüphesiz tağutların yeryüzündeki hükümranlığı ancak kılıçla yıkılacaktır. Nitekim Peygamber Efendimiz -

sallallahu aleyhi ve sellem- şöyle buyurmuştur:
"Kıyametten önce kılıçla gönderildim ta ki, Allah'tan başka ilâh olmadığına, onun ortağı bulunmadığına şahadet edilsin. Rızkım mızrağımın gölgesi altına kondu. Zillet ve aşağılık, emrime muhalefet edenlerin üzerine oldu. Kim bir kavme benzerse, o da onlardandır." (İmam Ahmed 5115, İbni Ömer'den rivayet etmiştir.)

İbni Recep de bu konu hakkında şu yorumu yapmıştır:

"Peygamber Efendimizin -sallallahu aleyhi ve sellem- 'kılıçla gönderildim' sözü, Allah'ın onu evvela delillerle insanları doğru yola davet eden bir davetçi olarak gönderdiği anlamına gelir. Kim Kur'an'ın sunulan delil ve açıklamalarla tevhide yönelmezse, bu yola kılıçla davet edilir."¹

Nebi'nin -sallallahu aleyhi ve sellem- Mekkedeki Daveti

Peygamberimiz -sallallahu aleyhi ve sellem- Mekke'deyken Mekke'nin tağutlarına şöyle sesleniyordu:
"Ey Kureyş topluluğu! Dinleyin! Muhammed'in nefsi elinde olan Allah'a yemin ederim ki, sizi boğazlamak için gönderildim." Bunun üzerine, Kureyşliler onun bu sözünü öylesine ciddiye aldılar ki, sanki başlarının

---

¹ Kitabu'l Hikemu'l Cedirah bi'l İza'ah Dimni Mecmu' Resa'ili İbni Receb, s:227

üzerine kuş konmuş da kaçmasın diye hareketsiz kalmışlar gibi sus pus oldular. Hatta ona en çok düşmanlık edenler bile, ona en güzel sözlerle cevap vermeye çalışıyorlardı. Hatta şöyle diyorlardı: "Ey Ebu'l Kasım! Doğru yola gir! Vallahi sen cahil değildin." Allah Resulü -sallallahu aleyhi ve sellem- "Sizi boğazlamak için gönderildim." derken, küfrün imamları ve dalaletin önderleriyle hiçbir tartışma ve uzlaşma olmaksızın izlenecek doğru yolu çizmişti. Hem de bunu Mekke'nin tam ortasında yapmıştı.

Ufuktaki İslam Güneşi

Raşidi Hilafetin ve İslam Devletinin tekrardan kurulması Allah'ın emri olması bir yana aynı zamanda Nebi -sallallahu aleyhi ve sellem-'in müjdesidir. Bu kutlu amaca ulaşmak için her Müslümanın üzerine düşen görevi yerine getirmesi gerekmektedir.

Peygamber Efendimiz -sallallahu aleyhi ve sellem- şöyle buyurdular:

"Allah yeryüzünü benim için dürüp bükerek doğu ve batısını gösterdi. Ümmetimin mülkü ve otoritesi bana gösterilen yerlerin hepsine ulaşacaktır." (Müslim 2889, Ebu Davud 4252, İbni Mace, Tirmizi 2176) Bu hadiste bahsedilen hadise şu anda da gerçekleşiyor. Geçmişte fethedilmemiş bazı ülkeler dahi, Allah'ın izniyle

müslümanların eliyle fethedilecek, İslam'la şereflenerek bu müjdeye nail olacaklardır.

Ve Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- şöyle buyurmuştur: "(İslam dini) gece ve gündüzün ulaştığı her yere ulaşacaktır. Allah, kerpiçten veya kıldan yapılmış hiçbir evi bırakmayacaktır, bu dini oralara da ulaştıracaktır. Orada ya izzetli birisini aziz ederek, ya da zelil birisini zelil ederek (bu dini yerleştirecektir). İslam ile aziz kılar, ve yine İslam ile zelil kılar." (Hadisi Ahmed 16957, Taberani şöyle rivayet etmiştir ve Heysemi "Ravi'leri sahihtir" demiştir.) "Kerpiçten ev (medar)": Şehir ve kasabalarda yaşayanlar, "Kıldan ev (veber)": Çöllerde ve kırdaki yaşayanlar demektir. "Medine": Kasabalar demektir.

Ebu Kebil (ra) sahih bir hadisi şöyle aktarıyor: " Abdullah b. Amr b. el-Âs'ın yanında bulunuyorduk. Ona, 'İki şehirden (İstanbul ve Roma) hangisi önce fethedilecek?' diye soruldu. Bunun üzerine Abdullah, halkaları olan bir sandık getirtti ve içinden bir kitap çıkardı. Şöyle dedi: 'Biz, Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- 'in etrafında otururken, kendisine, 'İki şehirden (İstanbul ve Roma) hangisi önce fethedilecek?' diye soruldu. Bunun üzerine Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- 'Önce Herakliyüs'ün şehri (İstanbul) fethedilecektir' buyurdu." (Ahmed 6645, Darimi)² Bu

---

² Darimi "Sünen" adlı eserinde ve Hakim "Müstedrek" adlı eserinde rivayet etmiştir. Hakim,

hadiste bahsedilen fetihlerden ilki, Fatih Sultan Mehmed Han zamanında gerçekleşmiştir. Roma'nın fethi ise, inşallah gelecekte gerçekleşecek ve bunun haberini yakında herkes duyacaktır.

"Allah'ın dilediği kadar sizin içinizde nübüvvet olacaktır. Sonra, dilediği zaman onu kaldıracaktır. Sonra, nübüvvet menheci üzere bir hilafet olacaktır o da Allah'ın dilediği süre kadar devam edecektir. Sonra dilediği zaman onu kaldıracaktır. Sonra saltanat olacaktır. O da Allah'ın dilediği kadar sürecektir. Sonra dilediği zaman onu kaldıracaktır. Sonra zorba yöneticiler olacaktır. Ve o da

---

"Buhari ve Müslim'in şartlarına göre sahihtir, ancak onlar rivayet etmemiştir" demiş ve Zehebi "Telhis" adlı eserinde ona katılmıştır. Enes bin Malik (Allah ondan razı olsun)'dan rivayet edildiğine göre şöyle demiştir: "Konstantinopolis'in fethi, kıyamet anıyla beraberdir." Tirmizi bu hadisi rivayet etmiştir ve şöyle demiştir: "Mahmud (Tirmizi'nin hocası İbni Gaylan) dedi ki: 'Bu hadis 'garib'tir. Konstantinopolis, Rum şehridir ve Deccal'in çıkışı zamanında fethedilecektir. Halbuki Konstantinopolis, bazı sahabeler zamanında fethedilmiştir.'" (Tirmizi'nin sözü burada biter.) İbni Kesir şöyle demiştir: "Böyle dedi: Sahabe zamanında fethedilmiştir! Bunda bir inceleme gerekmektedir; zira Muaviye (Allah ondan razı olsun), oğlu Yezid'i, içinde Ebu Eyyüb el-Ensari (Allah ondan razı olsun)'nin de bulunduğu bir orduyla oraya göndermiş, ancak fetih gerçekleşmemiştir. Emeviler zamanında Mesleme bin Abdülmelik bin Mervan şehri kuşatmış, ancak yine fetih olmamış, sadece orada bir cami inşa etmeleri karşılığında anlaşma yapılmıştır."

İthaf'ul Cema' Bi Ma Cae Fi'l-Fiteni ve'l-Melahim ve Eşrat'is Saa' ,Hamud bin Abdullah etTuveyciri, c:1 s:403

Allah'ın dilediği kadar sürecektir. Sonra dilediği zaman onu kaldıracaktır. Sonra, nübüvvet menheci üzere bir hilafet olacaktır. İnsanlar arasında Peygamber'in sünnetiyle amel edilecek ve İslam yeryüzünde güç kazanacaktır. Göktekiler ve yerdekiler bundan razı olacaklardır. Gökyüzü yağmurunu esirgemeyecek, yağmur bol bol yağacaktır. Yeryüzü de pek bereketli olacak hiç olmadığı kadar bitki bitecektir." (Ahmed)

Huzeyfe -radiyallahu anı-‘tan merfu olarak zikredilmiş, Hafız el-İraki Ahmed yoluyla rivayet etmiş ve bu rivayete hasen sahih demiştir. Şüphesiz saltanat devri son buldu, halkın iradesine rağmen gerçekleştirilen inkılaplar, devrimler de zorba yöneticiler dönemine tekabül ediyor.

Bu hadis günümüzde İslam'ın yeniden şahlanması müjdeliyor, günümüzdeki İslami uyanış devam edecek ve bu hareket iktisadi, zirai pek çok yönden parlak bir geleceğe sahiptir.

Ümitsizlere Cevap

Bazı ümitsiz kimseler, Peygamber Efendimiz'in -sallallahu aleyhi ve sellem- İslam'ın yayılışı ve hilafetin kuruluşu hakkındaki müjdelerine karşılık, şu hadisi öne sürerek itiraz etmektedirler: "Sabredin, zira öyle bir zaman gelecek ki, ondan sonra gelen zaman, ondan daha

kötü olacaktır. Bu böyle devam edecek ta ki Rabbinize kavuşuncaya kadar. Bunu Peygamberinizden -sallallahu aleyhi ve sellem- duydum." Tirmizi hadisin hasen sahih olduğunu söylemiştir. Bu kişiler, boş hayaller peşinde koşmanın gereksiz olduğunu ve çaba harcamanın beyhude olduğunu savunmaktadırlar. Ancak burada Peygamber

Efendimiz'in -sallallahu aleyhi ve sellem- şu sözünü hatırlatmak gerekir: "Ümmetim, hayırlı bir ümmettir. Onun başı mı daha hayırlıdır, sonu mu, bilinmez." İbni Asakir, Amr bin Osman'dan rivayet etmiştir; Suyuti hasen olduğunu belirtmiştir. Bu iki hadis arasında bir çelişki yoktur. Peygamberimiz -sallallahu aleyhi ve sellem- ilk hadiste, sahabe nesline hitap etmiştir, hadis umum değil tahsis edilmiş a'mdır. Ayrıca, Mehdi'nin zuhuruyla ilgili hadisler de bu müjdeleyici geleceğe işaret etmektedir. Mehdi, ahir zamanda ortaya çıkacak ve yeryüzünü zulümle dolduktan sonra onu adaletle dolduracaktır. Allah (cc), müminlere şu ayetle müjde vermektedir: *"Allah, içinizden iman edip salih amel işleyenlere vadetti: Onlardan öncekileri yeryüzünün halifeleri kıldığı gibi onları da yeryüzünün halifeleri kılacak, razı olduğu dinlerinde kendilerine iktidar/güç verecek ve korkularından sonra onları emniyete kavuşturacaktır. (Bu vaatte bulunduklarını) bana ibadet eder, hiçbir şeyi bana ortak koşmazlar. Kim de bundan sonra kâfir olursa işte bunlar, fasıkların ta kendileridir!"* (Nûr, 55)

Allah -celle ve ala- bizi onlardan kılsın.

İslam Devletinin Kurulması³

---

³ “İslam Devleti” ifadesinde bazı sorunlar mevcuttur. Bu ifadeye olan eleştirileri serd etmekten önce ifadeyi meşhur olduğu sebebiyle kullandığımızı beyan etmiş olalım. Öncelikle “İslam Devleti” ifadesi gibi bir ifadeyi oluşturan “devlet” kısmını sahabe pek de gündem etmemiştir. “İslam Devleti” ifadesi İslam’ı kendi temsiline indirgeyen bir ifadedir. Doğrusu “İslami Devlet” ifadesini kullanmak daha uygun olacaktır zira bu ifade devletin İslami esaslara göre kurulup, yönetildiğini belirtir.

Bu konuda muasır münevverlerden Dr. Tarık Abdülhalim şöyle demiştir: “Devletler, devlet olmaları bakımında, hayatın çeşitli alanlarında belirli roller üstlenen sosyal organizasyonlardır ve bu roller cepheler, emirlikler veya dilediğiniz başka oluşumlar tarafından da üstlenilebilir. Bizim görüşümüze göre “emirlik” tanımı “devlet” tanımından daha güçlü ve uygundur. Zira “devlet” tanımı şeriatta bir karşılık bulmamaktadır; tarihsel ve vad'i bir tanımdır. Emirlik ise Peygamber Efendimiz -sallallahu aleyhi ve sellem- sahabeleri ve onları takip edenlerin döneminde şeriatta sabit olan bir kavramdır. "Devlet" ifadesini kullananlar, İslami bir tat verilmiş yeni bir isim ve durum eksenli bir tanım tuzağına düşmüşlerdir. Burada kastedilen “devletin” anlamı açıkça belirlenmelidir. Medine devletiyle yapılan benzetme, modern tarihçilerin, Peygamberimizin zamanında Medine'deki Müslüman toplumun durumunu tanımlamak için kullandıkları isimlerin bir yansımasıdır.

O dönemde "Mekke Devleti" ve "Medine Devleti" gibi kavramlar bilinmiyordu. Bu ısrar, "devlet" ifadesine emirlik, vilayet veya hilafetten daha fazla saygı ve haklar veren Sykes-Picot Anlaşması'nın gizli etkilerinden biridir.

İslam devletinin kurulması, bazı Müslümanlar tarafından inkar edilen ve bazılarının da harekete geçmek

---

Burada dikkat çekici olan nokta, “devlet” örgütlenmesinin kendisini net olmayan ve istikrarsız bir kavrama bağlamış olması ve diğerlerini de bu kavrama göre değerlendirmesidir. Eğer “devlet” kelimesiyle modern hukukçuların kastettiği şey kastedilmişse, o zaman sabit sınırları olan ve toprak kaybettikçe veya ele geçirdikçe her dönem değişmeyen bir başkente sahip olması gerekir.

Kanaatimce “devlet” Sykes-Picot’nun Allah’ın topraklarını bölme anlayışını takip etmek anlamında kastedilmemiştir. Nitekim Kanada 1996 yılında Fransız kesiminden dolayı bölünme tehdidiyle karşı karşıya kalmış ve bölünme gerçekleşirse Kanada’nın kimliğiyle ilgili her şeyi değiştirmeye hazırlanmıştı.

Zira modern devlet mantığında sınırların değişmesi, beraberinde birçok değişikliği getirir. Eğer bu terim vad'i anlamıyla kastedilmemişse, neden bunun için savaşıyor, bu uğurda ittifaklar kuruluyor, düşmanlıklar besleniyor ve hatta takipçilerinin ve destekçilerinin zihinlerine bu terime karşı böylesine bir önyargı ve bağnazlık aşılanıyor da bu terim üzerinden ayrışmalar yaşanıyor? Ayrıca “Medine” bir devlet değildi ve geçen yüzyılda modern tarihçiler dışında kimse ona devlet adını vermedi. Bu nedenle Dr. Eymen el-Zevahiri, "Şu anda Irak'ta El Kaide adında bir yapı yoktur, ancak Irak İslam Devleti'ndeki Cihad Kaidesi, Allah'ın lütfuyla diğer cihatçı gruplarla birleşti; ve Irak İslam Emirliği ile meydana çıktı, bu şeri bir emirliktir" demiştir.” (Nazariyyat fi’t Temkin Erkanuhu ve Şurutuhu, Tarık Abdulhalim, s:43)

konusunda gaflete düştüğü bir farzdır. Halbuki devletin kurulmasının farz olduğuna dair delil, Allah Teala'nın Kitabı'nda açıkça belirtilmiştir:

"(Aralarında Allah'ın indirdiği ile hükmet...)" (Maide Suresi, 49)

"(Her kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse, işte onlar kafirlerin ta kendileridir.)" (Maide Suresi, 44)

"Bu, indirdiğimiz ve (içerdiği hükümleri) farz kıldığımız bir suredir." (Nur Suresi, 1)

Bu ayetlerden anlaşıldığı üzere, Allah'ın hükümlerini yeryüzünde uygulamak Müslümanlar üzerine farzdır. Ve Allah'ın hükümleri farz olduğu için, bu hükümleri uygulayacak olan İslam devletinin kurulması da Müslümanlar üzerine farz olur. Çünkü bir şeyin gerçekleşmesi için gerekli olan şey de, o şey gibi farzdır. Eğer devlet ancak savaşla kurulacaksa, savaşmak da bizim üzerimize farz olur.

Müslümanlar, İslami hilafetin kurulmasının farz olduğu konusunda icma etmişlerdir. Hilafete biat etmeksizin ölen kimse, cahiliye ölümüyle ölmüş olur.⁴ Dolayısıyla,

---

⁴ Çağımızın Haricileri bu konunun detaylarını bilmeden konuya dair mevcut olan umutları ve hassasiyetleri istismar ederek batıl bir hilafet ilan etmişler ve bu halifeye biat etmeyenleri tevbeye davet etmişlerdir ardından da tevbe etmeyenleri bağıy veya mürted hükmü kapsamında ele alıp haksızca katletmişlerdir. Günümüzde ve tarihte yer alan biat olgusu tek bir çeşitle sınırlı değildir. Halihazırdaki bir İslam

her Müslüman'ın, bu durumun kapsamına girmemek için hilafeti yeniden kurmak gayretiyle, ciddiyetle çalışması gerekir. Burada biatten kasıt, hilafete biat etmektir.

Devleti'nde biat olgusunu ele alalım. Ayrıca devlet ifadesi yerine emirlik ifadesini kullanmak daha doğru buna dair Şeyh Doktor Tarık Abdulhalim'in yazılarına müraca edilebilir. Halihazırdaki bir İslam emirliğinde veya devletinde halkın bildiği ve tanıdığı sözüne itibar edilen bazı alimlere göre içtihad seviyesinde bazılarının göre de müçtehid olmasa da ilim alanında mütehassıs “ehli halli vel akd” denilen alimler devlet başkanına biat eder burada en önemli faktör ezici bir gücün biat etmeye razı olması böylece lider savaşı ihtimalinin yok olması faktörüdür. Bu durumda halk da alimlere tabi olarak yöneticiye biat eder.

Günümüzde Afganistan İslam Emirliği dışında böyle bir ülke mevcut değil dolayısıyla başka bir biat prosedürü cari oluyor. Bu durumda ülkede bulunan gayrı İslami rejimin ve ordunun veya işgalcilerin atılmasına dair askeri konuda yetkin bir komutana savaş üzere biat verilir. Savaş üzerine biat verilen bu liderin yetki sınırları bir halife veya devlet başkanı kadar geniş kapsamlı değildir zira biat savaş ile sınırlandırılmıştır. Ayrıca bu yöneticinin yetkisi kendine yetki veren beldenin ehlinin sınırları kadardır. Günümüz Haricileri Irak halkının kendilerini savunmaları için verdiği biatı tüm ümmetin alimleri tarafından verilmiş bir biat gibi kullanarak ümmeti kendi otoritesine boyun eğmeye çağırırdı. Süleyman el-Ulvan, Abdullah es-Sa'd, Ebu Katade el-Filistini, Hani es-Sibai gibi onlarca ilim ehlinin onaylamadığı bir hilafeti ancak ilim talebeleri tarafından verilen beyanlarla raşidi hilafet gibi tanıttılar. Savaş biatı üzere toplanmış bir cemaate devlet ismi vererek onu bir emirlik biatı üzere toplanmış yapı gibi gösteren aldatıcı hariciler diğer coğrafyaları kapsayacak olan sözde hilafeti kurarken o coğrafyaların bundan haberi dahi olmamıştır.

Hilafetin ilanı ise, zaten var olan bir İslami devletin çekirdeği üzerine bina edilir.⁵

İçinde Yaşadığımız Beldelerin Durumu

Soru, Günümüzde yaşadığımız ülkeler İslami ülkeler olarak kabul edilebilir mi? Bir ülkenin İslami olarak kabul edilebilmesi için üzerinde İslam hükümlerinin uygulanması gerekir. İmam Ebu Hanife'ye Göre Daru'l-İslam'ın Daru'l-Küfür'e Dönüşmesi: İmam Ebu Hanife, bir bölgenin Daru'l-İslam olmaktan çıkıp Daru'l-Küfür'e dönüşmesi için üç şartın bir arada olması gerektiğini belirtir:

---

⁵ Hilafetin kurulmasının vacip olmasına dair icma doğal olarak bir devletin kurulmasını da gerektirir. Zira İslam dininde halife namazın kıldırılmasından cihadın idare edilmesine kadar pek çok şer'i hükmün uygulanması hususunda görevli olan mercidir. Savaşın yönetilmesi, zekatların toplanması, had cezalarının uygulanması bir devlet olmaksızın icra edilemeyecek teamüllerdir. Hilafet, Katolikler'in Papa'sı gibi bir şehirden bazı ritüellerin yönetilmesi ve fetvaları belirlenmesi gibi dar kapsamlı apolitik bir makam değildir. Maverdi'nin, Ahkamu's Sultaniyye'sinde sayfa 15'te hilafetin kurulmasının gerekliliğine dair icmayı nakleder. İbni Haldun Mukaddime'sinde, Nevevi Sahihi Müslim Şerhi'nde (12/205) bu icmayı nakletmiştir.

Küfür Hükümlerinin Hakim Olması: Bölgede İslam hükümleri yerine küfür hükümlerinin uygulanması.

Güvenliğin Ortadan Kalkması: Müslümanların can ve mal güvenliğinin olmaması.

Komşu Olması: Söz konusu bölgenin Daru'l-Küfür ile komşu olması ve bu komşuluğun Müslümanlar için tehdit oluşturması.

İmam Muhammed ve İmam Ebu Yusuf'a Göre: İmam Ebu Hanife'nin talebeleri olan İmam Muhammed ve İmam Ebu Yusuf ise bir bölgenin hükmünün, orada uygulanan hükümlere göre belirleneceği görüşündedir. Yani, eğer bölgede İslam hükümleri uygulanıyorsa Daru'l-İslam, küfür hükümleri uygulanıyorsa Daru'l-Küfür'dür.

Şeyhu'l-İslam İbni Teymiyye, "Fetava"nın dördüncü cildinde (Cihad Kitabı) yer alan bir fetvasında Mardin şehri ile ilgili bir soruya cevap verir. Mardin, daha önce İslam hukuku ile yönetilen bir şehirken, sonradan yönetimi ele geçirenler tarafından küfür hükümleri uygulanmaya başlanmıştır. Soru, "Mardin'in Daru'l-Harp mı yoksa Daru'l-İslam mı?" olduğudur.

İbni Teymiyye'nin cevabı, Mardin'in her iki özelliği de taşıdığı yönündedir. Mardin, ne tamamen İslam hükümlerinin uygulandığı Darü'l-İslam ne de halkı tamamen kâfir olan Darü'l-Harp olarak değerlendirilebilir. Aksine, Mardin üçüncü bir kategoriye girer. Bu durumda, Mardin'de yaşayan

Müslümanlar hak ettikleri şekilde muamele görürken, İslam şeriatinden çıkanlar da (yani dinden dönenler) hak ettikleri şekilde kafir muamelesi görür.

Bu fetva, diğer alimlerin görüşleriyle de çelişmez. Örneğin, İmam Ebu Hanife ve talebeleri bu durumdaki bölgelerin halklarının kafir olduğunu söylememişlerdir. Dolayısıyla, Müslümana ne selem ne de harbi hükmü ile muamele edilir.

Allah'ın İndirdiği ile Hükmetmeyen Yöneticiler

Günümüzde Müslümanlar küfür hükümlerinin otoritesi altında yaşamaktadırlar. Hatta bunlar, kafirlerin oluşturduğu ve Müslümanlara dayattığı kanunlardır.⁶

---

⁶ “Bugün Müslüman ülkelerinde İslami bir devlet olmadığı için, laik yönetim altında yaşayan Müslümanlar yöneticilere isyan edilmeli mi edilmemeli mi gibi konuları tartışıyorlar. Bu tartışmada iki uç nokta var: Bir grup, yöneticilerin kafir olduğunu ve derhal isyan edilmesi gerektiğini savunurken, diğer grup yöneticilere itaatin farz olduğunu ve isyanın büyük bir günah olduğunu, Mehdi'nin gelip ilahi bir mucize ile İslam devletini kuracağını iddia ediyorlar. Bu tartışmadaki temel çarpıklık, konunun gerçeklikten kopuk bir şekilde ele alınmasıdır. Örneğin, dünyanın en kafir ülkelerinden biri Müslüman bir ülkeyi işgal etse, Müslümanlık iddiasındaki birini lider tayin etse bu kişi de laik hukuku uygulasa buna isyan etmenin caiz olmadığını savunurlar, bunlar mevcut

Allah Teala, Maide Suresi'nde şöyle buyurmaktadır:
"Her kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse, işte onlar kafirlerin ta kendileridir." (Maide, 44)

Dolayısıyla, hilafetin 1924 yılında tamamen ortadan kalkması ve İslam hükümlerinin tamamen kaldırılıp yerlerine kafirlerin koyduğu hükümlerin konmasıyla yöneticilerin hali, tıpkı Tatarların haline dönüşmüştür. Bu durum, İbni Kesir'in, Maide Suresi'ndeki (5-50) "*Yoksa cahiliyye hükmünü mü istiyorlar? Yakinen inanmış bir kavim için kim Allah'tan daha güzel hüküm*

Müslüman ülkelerdeki laik yönetimlere karşı çıkmayı da reddediyorlar. Burada sorulması gereken soru şudur: Laik yönetim altında yaşayan Müslüman bir ülke ile, kafir bir devletin işgal edip İslam hukukunu kısmen uyguladığı Müslüman bir ülke arasında ne fark var? Her iki durumda da İslam devleti yok ve yönetim İslam'a aykırı. Bu tartışmada öne sürülen "Mehdi'nin gelip her şeyi düzelteceği" argümanı da gerçeklikten kopuktur. Eğer isyan haram ise ve Mehdi de günah işlemeyecekse, nasıl olup da mevcut düzeni değiştirecek ve İslam devletini kuracaktır? Bu çarpık mantık, Müslümanları ve İslam'ı alay konusu yapmaktadır. İslam dini akla ve mantığa aykırı değildir. İslam alimleri geçmişte kafir yöneticiye isyan etmenin gerekliliği konusunda hemfikirken, bu tartışmayı İslam devleti olmayan ülkelerdeki laik yönetimler bağlamında ele almamışlardır. İslam devleti kurma amacı taşıyan Müslümanlar, gerçekçi ve mantıklı bir yaklaşım benimsemeli, dini argümanları çarpıtmadan ve kendi kendilerini gülünç duruma düşürmeden hareket etmelidirler." Yahya bin Tahir el-Fergali'nin Devletü'l Kur'an kitabından ihtisaren alınmıştır.

sahibi olabilir?" ayeti hakkındaki tefsirinde de belirtilmiştir.

İbni Kesir şöyle demiştir: "Allah Teala, her türlü hayrı barındıran, her türlü kötülükten sakındıran ve adaleti emreden kendi hükmünden, onun dışındaki görüşlere, heva ve heveslere ve insanların, Allah'ın şeriatine dayanmaksızın koydukları kurallara yönelenleri kınar. Nitekim cahiliye ehli de, kendi görüş, heva ve hevesleriyle ortaya attıkları sapıklıkla, cehaletlerle hüküm verirlerdi. Tıpkı Tatarların, kendi sultanları Cengiz Han'dan aldıkları yesak/yasak kanunlarıyla hükmettikleri gibi. Cengiz Han, onlar için "Yasak" adını verdiği bir kanunlar topluluğu oluşturmuştu. Bu kanunlar topluluğunu, Yahudilik, Hristiyanlık, İslamiyet ve diğer şeriatlardan derlemişti. İçinde, sırf kendi görüş ve heva ve hevesine göre koyduğu birçok hüküm vardı. Bu hükümler, Allah'ın Kitabı ve Resulü'nün sünnetiyle hükmetmenin önüne geçti. Bunu yapan kimse, Allah'ın ve Resulü'nün hükmüne, azına da çoğuna da dönünceye kadar savaşılmaması gereken bir kafirdir."⁷

Çağımızın yöneticileri, hüküm meselesi dışında da, İslam dairesinden çıktıkları küfür kapılarını çoğaltmışlardır. Bu durum, onların gidişatını takip eden herkes için apaçık ortadadır.⁸

---

⁷ İbni Kesir, c:2 s:67

⁸ Günümüz Müslümanları "Allah'ın indirdikleri ile hükmetmemek" konusu kapsamına giren durumlara dair ulemanın verdiği farklı fetvalardan dolayı kafa karışıklığı

Şeyhu'l-İslam İbni Teymiyye, "Fetava'l-Kübra" adlı kitabında, Cihad Babı, s. 341, 4. Cilt'te şöyle demiştir: "İslam dininde zorunlu olarak bilinen gerçeklerden biri olan ve bütün Müslümanların ittifak ettiği şöyle bir gerçek söz konusu ki, İslam dini dışında bir dine veya Muhammed'in -sallallahu aleyhi ve sellem- şeriatı dışında bir şeriata uymayı meşru gören kimse, kafirdir. Tıpkı Kitab'ın(Kur'an) bir kısmına inanıp bir kısmını inkar edenin kafir olması gibi bu kişi de kafirdir. Nitekim Allah Teala şöyle buyurmuştur: *"Şüphesiz ki Allah'a ve resûllerine karşı küfre sapan, Allah ile resûllerinin arasını ayırmak isteyen: "Bir kısmına inanır bir kısmını inkâr ederiz."* diyenler ve bu ikisi arasında

---

yaşamış ve sonsuz tartışmalara girmişlerdir. Ancak bugün yöneticiler "Allah'ın indirdiğinden bir başka şeyle hükmetmek" durumundadırlar yani yukarda bahsettiğimizden farklı bir küfürle dinden çıkmışlardır. Tarih boyunca ulema bu konuda açık tavır almıştır. Bel'amlar da "Allah'ın indirdiği ile hükmetmemek" konusunun küfür olmayan suretlerindeki özürlere dair delilleri "Allah'ın indirdiğinden bir başkası ile hükmeden" yöneticiler için kullanmışlardır. Ayrıca günümüz yöneticileri "vahye uygun olmasına bakmaksızın yasama yapmak" durumundadırlar ki bu durum alimlerin ihtilaf etmeksizin küfür kabul ettiği bir durumdur. Bu konuda da bel'amlar, "şeriata uygun kanun çıkarmak kastıyla yanlışlıkla şeriata aykırı kanun yapanın" özüne dair delilleri kullanarak şeriata uygunluk gibi bir kriteri anayasal ilke olarak reddeden yöneticileri meşrulaştırmışlardır. Ancak "şeriata uygunluk gibi bir kaygısı olmayan" kanun koyucu kendisini kanun koyuculuk konusunda Allah'a eş koştuğu için şeriata uygun kanun koysa da kafir olur, namaz da kılsa oruç da tutsa bunlar ona fayda sağlamaz.

bir yol tutmak isteyenler (var ya) Bunlar, hakiki kâfirlerin ta kendileridir. Kâfirler için alçaltıcı bir azap hazırlamıştır..” (Maide,150-151)

Müslümanların Yöneticileri ve Onların İslam Dininden Dönmeleri

Günümüz yöneticileri, ister Haçlı, ister Komünist, ister Siyonist olsun, sömürgeci güçlerin etkisi altında yetişmiş ve onların ideolojilerini benimsemişlerdir. Bu nedenle, günümüz yöneticileri İslam’ın sadece ismini taşımaktadırlar.

İbni Teymiyye aynı bölümde bu konu hakkında şöyle der:

"(Namaz kılıp oruç tutsa ve Müslüman olduğunu iddia etse bile...) Sünnette açıkça geçtiği üzere, dinden dönen kimsenin (mürted) cezasının, asli kafirin cezasından daha ağır olduğu birçok yönden sabittir. Bunlardan biri, mürtedin öldürülmesidir. Halbuki asli kafir, savaş ehli olmadığı için, çoğu alime göre (Ebu Hanife, Malik ve Ahmed gibi) öldürülmez. Bu nedenle, cumhura göre (Malik, Şafii ve Ahmed'in görüşünde olduğu gibi), mürted öldürülür. Bir diğer fark ise, mürtedin mirasçı olamayışı, evlenemeyişi ve kestiği hayvanın yenilememesidir. Aksine, doğuştan gayrimüslimin durumu böyle değildir. Diğer hükümler de bu şekildedir.

Eğer dinden çıkma, dinin temel esaslarını reddetmeyi içeriyorsa, bu, dinin temel esaslarını inkar eden küfürden daha büyük bir suçtur. Dolayısıyla, İslam şeriatinden dönmek, doğuştan şeriat dışında olanın şeriatinden çıkmasından daha büyük bir suçtur."⁹

Peki, Müslümanların bu durumda olan yöneticilere karşı tavrı ne olmalıdır?

İbni Teymiyye bu soruya da şöyle cevap vermiştir:

"İslam'ın açık ve herkesçe bilinen şeriatlerinden/kurallarından herhangi birinden çıkan(imtina eden) her topluluğa karşı savaşmak gerekir, kelime-i şهادet getirselers bile bu durum böyledir. Eğer kelime-i şهادet getirirler de beş vakit namazı kılmaktan kaçınırlarsa, namazı kılıncaya kadar onlarla savaşmak gerekir. Zekatı vermeyi reddederlerse, zekatı verinceye kadar onlarla savaşmak gerekir. Aynı şekilde, Ramazan orucunu tutmayı veya Beytullah'ı hac etmeyi reddederlerse de. Keza, fuhşu, zinayı, kumarı, içkiyi veya şeriatın yasakladığı diğer şeyleri haram kılmaktan kaçınırlarsa da. Aynı şekilde, kan davalarında, mallarda, ırzlarda, eşyalarda ve benzeri konularda Kitap ve Sünnet'e göre hüküm vermekten kaçınırlarsa da. Keza, Müslümanlara iyiliği emredip kötülükten sakındırmaktan ve kafirlerle, onlar Müslüman olup cizye verinceye kadar savaşmaktan kaçınırlarsa da. Kitap ve Sünnet'e ve

---

⁹ El-Fetava El-Kubra, c:4 s:347-348

selefin yoluna aykırı bidatleri ortaya koyarlarsa da, mesela Allah'ın ayetlerini inkar ederlerse veya Allah'ın isimlerini ve sıfatlarını yalanlarsa veya kaderini ve kazasını yalanlarsa veya Müslümanların, raşid halifeler döneminde üzerinde bulundukları şeyleri yalanlarsa, ilk muhacir ve ensara ve onlara güzellikle uyanlara dil uzatırlarsa veya Müslümanlarla, İslam şeriatinden çıkmayı gerektiren şekilde kendilerine boyun eğmeye icbar ederlerse bu ve benzeri durumlar hakkında Allah -celle celaluhu- şöyle buyurmuştur: *“Fitne/şirk kalmayıncaya ve din tamamen Allah'ın oluncaya kadar onlarla savaşın.) Bu nedenle Allah Teala şöyle buyurmuştur: (Ey iman edenler! Allah'tan korkun ve eğer mümin iseniz, faizden geriye kalanı bırakın. Eğer (böyle) yapmazsanız, Allah'a ve Resûlü'ne karşı savaş açtığınızı bilin.” (Bakara, 278-279) ... Bu ayetler, İslam'a girip namazı ve orucu kabul edip de faizi bırakmaktan kaçınan Taifliler hakkında inmiştir. Allah, onlara, faizi bırakmazlarsa, Allah'a ve Resulü'ne karşı savaş açmış olacaklarını bildirmiştir. Faiz, Allah'ın en son haram kıldığı şeydir ve sahibinin rızası olmaksızın alınan maldır. Eğer bunlar, Allah'a ve Resulü'ne karşı savaş açmışlarsa ve onlarla savaşmak gerekiyorsa, zekatı vermeyenler ve Taiften olan, faizi bırakmaktan kaçınanlar gibi, İslam'ın birçok şiarını veya çoğunu terk edenlerin, Tatarlar gibilerinin, durumu nasıldır? Müslüman alimler, kelime-i şهادet getirip de namazı, zekatı veya Ramazan orucunu veya Beytullah'ı hac etmeyi veya aralarında Kitap ve Sünnet'le hüküm vermeyi veya fuhşu, içkiyi veya yakın akrabalarla*

evlenmeyi veya haksız yere canlara ve mallara saldırmayı veya faizi veya kumarı veya kafirlerle savaşmayı veya ehli kitaptan cizye almayı veya İslam'ın şiarlarından buna benzer şeyleri terk eden topluluklarla, din tamamen Allah'ın oluncaya kadar savaşılması gerektiği konusunda ittifak etmişlerdir."¹⁰

Tatarlar ile Günümüz Yöneticilerinin Karşılaştırılması ?

1. İbni Kesir, *"Yoksa onlar cahiliye hükmünü mü istiyorlar? Yakinen inanmış bir kavim için kim Allah'tan daha güzel hüküm sahibi olabilir?"* (Maide Suresi, 50) ayetinin tefsirinde (cilt 6, sayfa 6), Allah'ın indirdiği hükümlerden başkasıyla hükmedenler arasında bir ayırım yapmadığı açıktır. Bu Tatarlar veya başkaları olsun böyledir. Gerçekte Tatarlar, Yahudilik, Hristiyanlık ve İslam gibi çeşitli dinlerden alınmış ve birçok hükmü de kendi görüş ve heveslerine göre belirlenmiş olan Yasak kanunlarıyla yönetiyorlardı. Kuşkusuz ki Yasak/yasa, İslam'a veya diğer semavi dinlere hiçbir şekilde uymayan, Batı tarafından oluşturulmuş kanunlardan daha az sakıncalıydı.

---

¹⁰ El-Fetava El-Kubra, c:4 s:333

2. Gayretli bir Müslüman tarafından Şeyhülislam İbni Teymiyye'ye yöneltilen bir soruda, soran kişi durumu şöyle açıklar:

"Şam'a defalarca saldıran ve kelime-i şehadet getirip ilk baştaki küfürlerinden vazgeçmiş gibi görünen Tatarlar hakkında ne düşünüyorsunuz? Onlarla savaşmak gerekir mi? Zorla yanlarına aldıkları Müslümanların hükmü nedir? (zorunlu askerlik) Yine zorla onların yanlarında bulunan ilim, fıkıh ve tasavvuf ehli kişilerin hükmü nedir? Onların Müslüman, savaşçıların da Müslüman olduğunu ve her iki tarafın da zalim olduğunu iddia edip hiçbirine yardım etmeyenlerin durumu nedir?"

Bu, günümüzde de mevcut olan bir şüphedir ve inşallah açıklığa kavuşturulacaktır: Fetâva el-Kubrâ, s. 280, 281, Mesele 515.¹¹

3. İbni Teymiyye, Tatarları şöyle tarif eder:

"Devletlerine, kötü ahlaklı olanlardan başkası tabi olmazdı. Bunlar ya münafık zındıklar olup İslam dinine içten inanmazlardı (yani sadece Müslüman görünürlerdi) ya da Rafizîler, Cehmiyye ve İbâhiyye gibi en kötü bid'at ehli kişilerdi. Ülkelerinde en aşağılık ve en fasık insanlar bulunurdu ve güçleri yettiği halde zekât vermezlerdi... İçlerinde namaz kılip oruç tutanlar olsa da, çoğunluğu namaz kılmaz, Beytullah'ı hac etmezdi..."

(Günümüzde de durum böyle değil midir?)

---

¹¹ El-Fetava El-Kubra, c:4 s:332

4. Tatarlar, Cengiz Han'ın (hükümdarlarının adına) egemenliği altında savaşmışlardı. Kim onlara itaat ederse, kafir de olsa dostları olurdu. Kim karşı gelirse, en iyi Müslümanlardan bile olsa düşmanları olurdu. Onlar İslam için savaşmaz, cizye uygulamazlardı. Hatta birçok Müslüman, büyük emirleri ve vezirleri bile, Yahudi ve Hristiyan gibi müşriklere gösterdikleri saygıyı ancak görebilirlerdi.¹²

Not: Bu özellikler, günümüz yöneticilerinin ve onlara bağlı olanların, kendilerini yaratan Allah'tan çok yöneticilerini yüceltmelerine benzer bir durum değil midir?

5. Şeyhülislam, Cengiz Han'a bağlı olanları tarif etmeye devam eder:

"Onlar, İslam'a görünüşte bağlı olsalar da, Cengiz Han'ı adeta Muhammed -aleyhissalatu vesselam- ile denk tutarlardı. Hatta bu kafirler, ona itaat edip boyun eğer, mallarını ona verir, onun adına hareket eder ve ancak isyankar birinin imam'a karşı geldiği gibi ona karşı gelirlerdi. Müslümanlarla savaşır, onlara büyük düşmanlık besler, itaat ve para ister, Firavun veya Nemrut gibi kafir ve müşrik hükümdarlarının koyduğu kurallara uymalarını beklerlerdi. Hatta o, Firavun ve Nemrut'tan daha büyük bir müfsitti."¹³

6. İbni Teymiyye şöyle devam eder:

---

¹² El-Fetava El-Kubra, c:4 s:339

¹³ El-Fetava El-Kubra, c:4 s:339

"Kim onların cahiliye düzenine ve küfür adetlerine tabi olursa dostları, kim de onlara karşı gelirse, Allah'ın peygamberlerinden, elçilerinden ve velilerinden bile olsa düşmanları olurdu." ¹⁴

7. Şeyhülislam, Tatarlar dönemindeki kadılar hakkında da şunları söyler:

"Aynı şekilde, Reşid lakaplı ahmak vezirleri de bu gruplar hakkında hüküm verir ve Rafizîler ve mülhidler gibi kötü Müslümanları, ilim ve iman ehli iyi Müslümanlarda üstün tutardı. Hatta kadıların başına, zındıklığa, ilhada ve Allah'a ve Resulüne küfre en yakın olanlar getirilirdi. Bu sayede Yahudiler, Karamitalar, mülhidler ve Rafizîler gibi kafir ve münafıklarla işbirliği yapmak kolaylaşırdı. Onlar, oradaki Müslümanlar için İslam şeriatinden görünüşte bazı şeylere bağlı kalmak zorunda kalsalar da, bu kötü, mülhid ve münafık vezirleri, 'Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- Yahudi ve Hristiyanların dininden razıydı ve onlara karşı çıkmaz, onları ayıplamaz, dinlerinden vazgeçmelerini istemez ve İslam'a davet etmezdi' şeklinde bir kitap yazdı. Bu cahil ve kötü niyetli kişi, *'De ki: Ey kafirler! Ben sizin taptıklarınıza tapmam. Siz de benim taptığıma tapmıyorsunuz. Ben sizin taptıklarınıza tapacak değilim. Siz de benim taptığıma tapacak değilsiniz. Sizin dininiz size, benim dinim banadır.'* (Kafîrun Suresi, 1-6) ayetini delil göstererek Peygamber'in -sallallahu aleyhi ve

---

¹⁴ El-Fetava El-Kubra, c:4 s:342

sellem- onların dininden razı olduğunu iddia etti. 'Bu ayet muhkemdir, mensuh da değildir' dedi."¹⁵

Allah'a hamdolsun! Tatar veziri'nin yazdığı kitap, günümüzdeki "dinler arası diyalog" ve "dinler arası kardeşlik" söylemlerine ne kadar da benziyor! Hatta günümüzdeki söylemler, Tatar veziri'ninkinden daha tehlikeli ve zararlıdır.

İbni Teymiyenin Fetvaları Bugüne Ne Söylüyor

İbni Teymiyye'nin fetvalarından bu çağa uygun olanları derlemek (konumuz açısından) önemlidir. Daha önce, Şeyhu'l İslam'ın Yahudi, Hristiyan ve kısmen İslam şeriatı ile kısmen Yahudi aklının karışımı kanunlarla yönetilen Mardin şehri hakkında verdiği fetvayı zikretmiştik. Şeyhu'l İslam şöyle demiştir: "Mardin'in Darülharp mi yoksa Darü'l İslam mı olduğu meselesine gelince; burası, her iki özelliği de bünyesinde barındıran karma bir konumdur. Ordusu Müslüman olduğu için İslam hükümlerinin tam olarak uygulandığı bir Darü'l İslam sayılamaz, aynı zamanda halkının tamamı gayrimüslim olmadığından Darü'l harp olarak da değerlendirilemez. Aksine, üçüncü bir durum söz konusudur; burada Müslüman olana hak ettiği şekilde

---

¹⁵ El-Fetava El-Kubra, c:4 s:342

davranılırken, İslam şeriatinden çıkan(imtina eden) ve düzeni bozan kimseyle de hak ettiği şekilde mücadele edilir.”¹⁶

Müslümanlara Karşı Savaşan Kâfirlere Yardım Edenin ve Destekleyeninin Durumu

“Onlara (İslam şeriatinden çıkanlar, şeriatı imtina edenler)¹⁷ yardım etmek ve destek olmak caiz midir?”

---

¹⁶ El-Fetava'l Kubra, c:4 s:331

¹⁷ Mümtenia Taife: İslam'ın temel ve yaygın olarak bilinen hükümlerini uygulamaktan imtina eden ve bunu yapacak güce sahip olan topluluk olarak tanımlanır. Mümtenia taife, kelime-i şهادet getirerek Müslüman olduğunu ifade etmesine rağmen, İslam'ın temel ibadetleri (namaz, zekat, oruç, hac gibi) veya toplumsal düzenin sağlanması için gerekli olan hükümleri (faiz yasağı, kumar yasağı, içki yasağı gibi) uygulamayan ve bunu değiştirmek için herhangi bir çaba göstermeyen topluluklardır. Önemli olan nokta, bu topluluğun söz konusu hükümleri uygulamama konusunda ısrarcı ve direngen olması ve bunu yapacak güce sahip olmasıdır. Eğer imtina edenler bireyler veya güçsüz gruplarsa, onlarla savaşmak yerine, şeriatın emrine uymaları için çaba gösterilir. Mümtenia taife ile savaşmak, dinin hakimiyeti sağlanana kadar farzdır. Bu farz, Peygamber'in -sallallahu aleyhi ve sellem- tebliği kendilerine ulaştıktan sonra başlar ve onların Müslümanlara saldırması durumunda daha da önem kazanır. İbni Teymiyye, bu cihadın önemini vurgulayarak, kâfirlere ve şeri hükümlerden imtina edenlere karşı yapılan cihadın en önemlisi olduğunu belirtmiştir.

sorusuna cevaben Şeyhu'l İslam İbni Teymiyye şöyle dedi:

İslam şeriatinden çıkanlara(imtina edenlere) yardım etmek, Mardin halkına veya başkalarına haramdır. İslam şeriatinden çıkanlarla(imtina edenler) aynı bölgede yaşayıp dinini yaşayamayan bir Müslümanın hicret etmesi farzdır. Onlara yardım etmek, mallarını onlara vermek, Müslümanların düşmanlarına destek olmak, gizli veya açık her türlü yolla terk edilmelidir. Eğer hicret etmek tek çareyse, hicret etmek gerekir. (Mardin halkı hakkında açıklama): Tatarlara (yani yönetici güce) yardım eden Mardin halkının tamamına genel olarak "münafık" denilemez. Münafıklık ithamı ve suçlaması ancak Kuran ve Sünnet'te belirtilen özelliklere sahip olanlar için geçerlidir. Bu da Mardin halkından ve diğerlerinden bazılarını kapsar, hepsini değil. ¹⁸

Tatar Ordusunda Hizmet Etmeyi Reddeden Müslüman Askerlerin Hükmü

“Soru 513: Asker olan bir adam, askerlik hizmetini yapmak istemiyor ?

Cevap: Eğer Müslümanların onunla bir menfaati varsa ve o da bu hizmeti yapabilecek güçteyse, Müslümanlara geri dönecek bir maslahat olmaksızın bunu terk

---

¹⁸ Mecmu’u El-Fetava, c:28 s:240

etmemesi gerekir... Bilakis, onun Allah ve Resulü'nün sevdiği cihadda öne çıkması, nafil ibadetlerle meşgul olmaktan daha faziletlidir. Nafil namaz kılmak, (nafil) hac yapmak ve nafil oruç tutmak gibi ibadetlerden bu cihad daha faziletlidir. Allah en doğrusunu bilir.”¹⁹

Mümtenia Taifelerin Mallarının Hükümü

Mesele 514: Tatarlar Şam'a girip Hristiyanların ve Müslümanların mallarını yağmaladılar. Sonra Müslümanlar Tatarları yağmalayıp öldürdükleri Tatarların mallarını ganimet olarak aldılar. Bu ganimet mallar helal midir, değil midir? Cevap: Tatarlardan alınan tüm ganimet mallar beşte bir oranında zekat verilir ve kalanı helaldir. (Beşte bir oranında zekat vermek "ganimet" anlamına gelir.)²⁰

Mümtenia Taifelerle Savaşmanın Hükümü:

İbni Teymiyye, Mesele 217'de şunları söylüyor:

"Şam bölgesine gelen Tatarlarla savaşmak, Kur'an ve Sünnet'in bir gereği olarak farzdır. Nitekim Allah Teala

---

¹⁹ El-Fetava'l Kubra, c:4 s:331

²⁰ El-Fetava'l Kubra, c:4 s:513

Kur'an'da şöyle buyuruyor: *'Fitne kalmayıncaya ve din yalnız Allah'ın oluncaya kadar onlarla savaşın.'* (Enfal, 39) Burada 'din' kelimesi itaat anlamına gelir.

Dolayısıyla, dinin bir kısmı Allah'a, bir kısmı da Allah'tan başkasına ait olursa, din tamamen Allah'ın oluncaya kadar savaşmak gerekir. Bu sebeple Allah Teala şöyle buyuruyor: *'Ey iman edenler! Allah'a karşı gelmekten sakının ve eğer inanıyorsanız, kalan faizi bırakın. Eğer böyle yapmazsanız, Allah'a ve Resulü'ne karşı savaş açtığınızı bilin.'* (Bakara, 278-279) Bu ayet, İslam'a girip namaz kılıp oruç tutmalarına rağmen faiz almayı bırakmayan Taif halkı hakkında nazil olmuştur. Allah Teala, onların Allah'a ve Resulü'ne karşı savaş açtıklarını bildirmiştir. Mademki onlar Allah'a ve Resulü'ne karşı savaş açmış sayılıyor ve onlarla savaşmak farz oluyor, o halde İslam şeriatının birçok hükmünü, hatta çoğunu terk eden Tatarlar gibi kimselerle savaşmak nasıl olur?

Müslüman alimler, şeriatın bazı hükümlerini yerine getirmeyen topluluklarla savaşılması konusunda ittifak etmiştir. Kelime-i şهادet getirip namaz kılmayan, zekat vermeyen, Ramazan orucunu tutmayan, hacca gitmeyen, aralarında Kur'an ve Sünnet'e göre hüküm vermeyen, fuhşu, içkiyi, mahremle evlenmeyi, haksız yere cana ve mala kıymayı, faizi, kumarı, kafirlerle cihadı, ehli kitaptan cizye almayı ve benzeri İslam şeriatının hükümlerini uygulamayan topluluklarla, din tamamen Allah'ın oluncaya kadar savaşılır.

Sahih hadis kitaplarında, Hz. Ömer'in zekat vermeyenlerle savaşmak konusunda Hz. Ebubekir ile tartıştığı ve Hz. Ebubekir'in 'Allah ve Resulü'nün farz kıldığı zekat gibi hakları vermeyenlerle nasıl savaşmam?' dediği ve 'Allah'a yemin ederim ki, Resulullah'a -sallallahu aleyhi ve sellem- verdikleri bir deve yularını bile benden esirgeseler, onları vermeleri için savaşırım' dediği rivayet edilmiştir. Hz. Ömer de 'Allah'ın, Hz. Ebubekir'in gönlünü savaşa açtığını ve bunun hak olduğunu görünce ben de aynı kanaate vardım' demiştir.

Yine sahih hadislerde, Peygamber Efendimiz -sallallahu aleyhi ve sellem- Haricilerden bahsederek şöyle buyurmuştur: 'Onların namazı sizin namazınızın yanında, orucu sizin orucunuzun yanında, Kur'an okumaları sizin Kur'an okumanızın yanında bir hiçtir. Kur'an okurlar, ama okudukları gırtlaklarından aşağı geçmez. İslam'dan çıkarlar, tıpkı yayın okun hedeften çıktığı gibi. Onları nerede görürseniz öldürün. Onları öldürenlere kıyamet günü büyük ecir vardır. Keşke onlara yetişebilseydim de Ad kavmi gibi helak etseydim.'²¹

Selef alimleri ve imamlar, bu gibi topluluklarla savaşılması konusunda ittifak etmiştir. Onlarla savaşan ilk kişi Hz. Ali -radiyallahu anı- olmuştur. Emeviler ve Abbasiler döneminde de, zalim de olsalar, Haccac ve valileri gibi kimselerle savaşılmıştır. Bütün Müslüman

---

²¹ El-Fetava'l Kubra, c:4 s:516

imamları, zekat vermeyenler, Hariciler ve faizi bırakmayan Taif halkı gibi İslam şeriatından çıkanlarla savaşılmamasını emretmiştir. Onlarla savaşmakta şüphe eden kimse, İslam dinini bilmeyen en cahil kişidir. Onlarla savaşmak farz olduğu için onlarla savaşılmıştır."

Mümtenia Taifelerle Bağiy Oldukları İçin Mi Savaşılır?

İbni Teymiyye, Cihad babında şöyle der: "(Bazıları bu Tatarların tevîl ehli olanlar olduğunu ve zekât vermeyenler ve Haricilerin hükmü gibi hükmedilmesi gerektiğini zannedebilir. İnşallah bunun batıl bir yaklaşım olduğunu açıklayacağız.)"²²

İbni Teymiyye yine başka bir bölümde şunları söyler: "... Peygamber Efendimiz -sallallahu aleyhi ve sellem-'in sahih hadisinde buyurduğu gibi: {Kim malını korumak için öldürülürse şehittir, kim kanını korumak için öldürülürse şehittir, kim ırzını korumak için öldürülürse şehittir.}²³ – Öyleyse İslam şeriatinden çıkan, Allah'a ve Resulüne savaş açan, zulümleri ve azgınlıkları en hafif olanları olan bu kişilerle savaşmak nasıl olur? Saldırgan ve yağmacı olanlarla savaşmak sünnet ve icma ile sabittir. Bunlar da Müslümanlara canlarında, mallarında

---

²² El-Fetava'l Kubra, c:4 s:336

²³ Tirmizi, Ebu Davud rivayet etmiştir.

ve ırzlarında saldıran, yağmacı olanlardır. Tevil ehli olan bağilerden ayrılan en kötü özellik ise; zikrettikleri, giderilmesini istedikleri bir kapalılığın olmaması, geçerli bir teville ortaya çıkmamalarıdır. Bu yüzden imam onlarla görüşür, aralarında bir şüphe varsa onu açıklar, demişlerdir. Peki Allah'a ve Resulüne savaş açan, yeryüzünde fesat çıkaran bu topluluğun ne gibi bir şüphesi olabilir?"²⁴

---

²⁴ El-Fetava'l Kubra, c:4 s:351-352

Müslümanlara Karşı Onları (Mümtenia Taifeler) Destekleyen ve Onlara Yardım Edenlerin Hükmü²⁵

İbni Teymiyye, Cihad babında şöyle der: "Askerî liderlerden ve diğer konumdakilerden onlara katılan herkesin hükmü, onların (Mümtenia Taife) hükmü gibidir.²⁶ Onlar, İslam şeriatinden döndükleri ölçüde

---

²⁵ Ebu Mansur el-Maturidi tefsiri Tevilatu'l Kur'an'da Maide suresinin 51. Ayetinin tefsirinde şöyle demiştir: "Yüce Allah'ın "{Sizden kim onları dost edinirse, o da onlardandır.}" ayeti hakkında daha önce bahsettiğimiz anlamlar şunlardır: Din hususunda dost edinmek, zaferde ve yardımlaşmakta dost edinmek gibi fillerden birini Müslümanlar yaparlarsa, dünya ve ahiret hükmünde onlardan olur. Kazanç ve dünya işlerinde dost olurlarsa, dünya hükmünde onlardan olur. "Müslüman, mürtedin mirasını almaz mı?" diye sorulduğunda, Allah Teala şöyle buyurmuştur: "{Sizden kim onları dost edinirse, o da onlardandır.}" Bu ayet, Müslümanlardan kim onları dost edinirse onlardan olacağını bildirmektedir. Biz Yahudilerin ve Hristiyanların mirasını almıyoruz, peki nasıl olur da Müslümanlara düşmanlık edenlerin mirasını alırız?"

²⁶ Necdi davetin alimlerinden Hamed ibni A'tik bu konuda şöyle demiştir: "Daha önce, müşriklere destek olmanın, Müslümanların zayıf noktalarını onlara göstermenin veya onlara sözlü olarak arka çıkmanın yahut onların içinde bulundukları durumdan memnun olmanın, bunların hepsinin, zorlama olmaksızın kişiyi küfre soktuğunu ve onu dinden çıkardığını belirtmiştik. Bu kişi, kalbinde kafirlere karşı nefret ve Müslümanlara karşı sevgi beslese bile dinden çıkmıştır."

dinden çıkmış sayılırlar. Selef âlimleri, namaz kılıp oruç tuttukları ve Müslüman topluluğuna savaş açmadıkları halde zekât vermeyenleri mürted olarak isimlendirmişlerdir... Allah ve Resulünün düşmanlarıyla birlikte olup Müslümanlara saldıranların durumu ise nasıl olur? "²⁷

İbni Teymiyye bir başka yerde de şunları söyler: "Böylece aslen Müslüman olanın, kâfir olan Türklerden daha kötü olduğu ortaya çıkar. Çünkü aslen Müslüman olan kimse, şeriata bazı hükümlerinden döndüğünde, henüz o şeriata girmemiş olan kimseden daha kötü bir hale düşer. İster âlim, ister adaletli, ister tüccar, ister

---

("Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaat'ın Savunması" (Hamed ibni A'tik'in Risale ve Fetvalarından Hidayetü't-Tarîk içinde s. 95).

Yakın dönem alimlerinden Ahmed Şakir de bu konuda şöyle dedi: "Müslümanlarla savaş halinde olan İngilizlere, az veya çok, herhangi bir türden yardımda bulunmak, hiçbir övün kabul edilmeyeceği, hiçbir yorumun geçerli olmayacağı, hiçbir sefih bağnazlığın, hiçbir garip politikanın, hiçbir müsamahanın kurtaramayacağı, azgınca dinden çıkmaktır ve açık bir küfürdür, bu ikiyüzlülüktten başka bir şey değildir. Bu ister bireyler, ister hükümetler, ister liderler tarafından yapılsın, hepsi küfre düşmek ve dinden çıkmak konusunda aynıdır. Ancak bilmeyerek hata edip sonra durumunu düzelten, tövbe eden ve müminlerin yolunu tutanlar hariç. Allah, onların kalplerindeki sebebiyle samimi olmaları halinde, tövbelerini kabul edebilir ancak siyasi çıkarlar veya insanlar için değil yalnızca Allah için olmalıdır.

((“Kelimetu’l Hak”), sayfa 130).

²⁷ El-Fetava'l Kubra, c:4 s:345

kâtip veya başka bir meslek sahibi olsun, bunlar, o şeriata girmemiş ve küfürde ısrar eden Türklerden daha kötüdürler. Bu yüzden Müslümanlar, bunların dinden çıkmaları sebebiyle, onlardan görmedikleri zararları görürler. İslâm'a ve şeriata boyun eğmeleri ve Allah ve Resulüne itaat etmeleri, dinin bir kısmından dönen ve bir kısmında nifak gösteren bu kimselerden çok daha büyüktür. Her ne kadar ilim ve imana mensup görünseler de böyledir."²⁸

Onların (Mümtenia Taifeler) Safında Savaşmaya Zorlananların Hükümü

İbni Teymiyye, Cihad babında şöyle der: "Çünkü onlara gönüllü olarak katılanlardan İslam'ı açıkça yaşayanlar arasında ancak münafık, zındık veya fasık bir günahkâr bulunur. Onlar tarafından zorla götürülenler ise niyetlerine göre haşrolunurlar. Bizim üzerimize düşen ise, orduyla ve tamamıyla savaşmaktır. Çünkü zorlananla zorlanmayan ayırt edilemez."²⁹

İbni Teymiyye fitne zamanında savaşmaya zorlananlar konusunda uyarıda bulunarak şunları söyler: "Fitne zamanında savaşmaya zorlanan kimse savaşmamalıdır. Aksine silahını bozmalı ve zulmen öldürülünceye kadar

---

²⁸ El-Fetava'l Kubra, c:4 s:348

²⁹ El-Fetava'l Kubra, c:4 s:348

sabretmelidir. Zekât vermeyenler ve dinden dönenler gibi İslam şeriatinden çıkan bir toplulukla Müslümanlarla savaşılmaya zorlananların durumu ise nasıl olur? Hiç şüphesiz, böyle bir kimse katılmaya zorlandığında savaşmamalıdır. Eğer Müslümanlar onu öldürürse... Ve eğer öldürmekle tehdit edilirse, kendini koruması, masum olan karşı tarafı öldürmesinden daha evladır. Bu yüzden başkasına zulmedip onu öldürmesi caiz değildir, sırf kendisi öldürülmesin diye böyle bir zulmü yapamaz."³⁰

Heva ve Görüşler

Allah'ın -celle celaluhu- hükmünü ikame etmek için, İslami hükümleri uygulamayan yöneticileri ortadan kaldırmaya yönelik bazı görüşler vardır. Peki bu görüşlerin gerçekçiliği ne düzeydedir?

1-Hayır Kurumları

Bazıları da şöyle der: "Devlete bağlı dernekler kuralım, bu dernekler aracılığıyla insanları namaz kılmaya, zekat vermeye ve hayır işleri yapmaya teşvik edelim..."

---

³⁰ El-Fetava'l Kubra, c:4 s:350-351

Şüphesiz ki, namaz, zekat ve hayır işleri Allah'ın -celle celaluhu- emirleri olup, bunları ihmal etmemek gerekir. Ancak, şu soruyu soracak olursak: "Bütün bu ameller ve ibadetler tek başına İslam devletini kurabilir mi?" Hiç düşünmeden vereceğimiz cevap: "Hayır..." olacaktır. Üstelik, bu tür dernekler zaten devlete bağlıdır, kayıtları ve işleyişleri devletin kontrolü altındadır, dolayısıyla bağımsız hareket edemezler.

2- İtaat, Terbiye ve Çokça İbadet

Bazıları da, "Allah'a itaat etmekle, Müslümanları terbiye etmekle ve ibadete çok önem vermekle meşgul olalım. Zira içinde bulunduğumuz bu zillet, günahlarımızdan ve amellerimizden kaynaklanmaktadır" diyorlar. Ve bazen, Malik b. Dinar'dan rivayet edilen şu sözü delil getiriyorlar: Allah Teala şöyle buyurmuştur: "Ben Allah'ım, kralların kralıyım. Kralların kalpleri benim elimdedir. Kim bana itaat ederse, onları ona rahmet kılarım. Kim bana isyan ederse, onları ona azap kılarım. O halde, kralların durumu sizi meşgul etmesin. Aksine, bana tevbe edin ki, onları size karşı merhametli kılayım." (Mu'cemu'l Evsat, 8962)³¹

---

³¹ Nesai hadisin ravisinin güvenilir olmadığını söyledi. İbni Yunus ve diğerleri de onun hakkında konuştular. Muhammed bin Yusuf el-Kindi ise şöyle dedi: "Fıkıh alimi ve müftüydü, ancak rivayet konusunda övülen biri değildi." (Lisanü'l-

Gerçekte, bu sözün, cihad ve iyiliği emredip kötülükten sakındırma farzlarını ortadan kaldırdığını (nesh ettiğini) zanneden kimse, kendini ve ona itaat edip sözünü dinleyenleri helak etmiştir. Kim gerçekten itaatin en üst derecesinde ve ibadetin zirvesinde olmak istiyorsa, İslam'ın diğer şartlarını ihmal etmeksizin Allah yolunda cihad etsin. Allah Resulü -sallallahu aleyhi ve sellam-, cihadı, İslam'ın zirvesi olarak nitelendirmiştir. Ve Peygamberimiz -sallallahu aleyhi ve sellam- şöyle buyurmuştur: “Kim cihad etmez veya cihad etme arzusunu taşımazsa, cahiliye ölümüyle veya nifaktan bir şube ile ölür.”(Müslim 1910, Ebu Davud 2502) Bu nedenle, Allah yolunda cihad eden Abdullah b. Mübarek, Fudayl'ı ağlatarak şöyle demiştir:

Ey Haremeyn'in abidi! Eğer bizi görseydin, ibadetinle oyun oynadığını anlardın.

Kim, yanaklarını gözyaşlarıyla boyuyorsa, bizim boyunlarımız kanlarımızla boyanır.

Mizan, 6/84) Vehbi bin Raşid hakkında İbni Adi şöyle dedi: “Hadisleri doğru değildir, tüm hadislerinde sorun vardır.” Darakutni ise onun terk edilmiş (metruk) olduğunu söyledi. İbni Hibban da şöyle dedi: “Hiçbir şekilde onunla delil getirmek caiz değildir.” (Mizanu'l-İtidal, 4/352) Bu hadisi Heysemi, “Mecmau'z-Zevaid”de (5/249) bu şekilde zikretti ve şöyle dedi: “Taberani, el-Evsat'ta rivayet etmiştir ve içinde Vehbi bin Raşid vardır, o da metruktur.” Aynı şekilde Elbani de “Daifetu'l-Hadis”te (602) bu hadisi zikretti ve şöyle dedi: “Çok zayıftır.”

Bazıları da, "Siyasetle meşgul olmak, kalbi katılaştırır ve Allah'ı anmaktan alıkoyar" diyorlar... Bunlar, sanki Peygamber'in -sallallahu aleyhi ve sellem- şu sözünü görmezden geliyorlar: "Cihadın en faziletlisi, zalim bir sultanın yanında hakkı söylemektir..."³² Gerçek şu ki, bu felsefeleri savunan kimse, ya İslam'ı anlamıyor, ya da Allah'ın hükmü karşısında dik durmak istemeyen bir korkaktır.

İslami Bir Parti Kurmak

Bazıları, mevcut partiler arasında İslami bir parti kurmamız gerektiğini söylüyor. Gerçekte bu, siyasi konularda söz sahibi olacak bir parti oluşturarak hayır kurumlarına ek bir yük getirir. Ve bunun yanı sıra, kuruluş amacı olan küfür devletinin yıkılması, parti yoluyla tam tersine, küfür devletinin inşasına dönüşür. Çünkü onlar, fikirlerde ortak olurlar. Ve Allah'ın dışında kanun koyan yasama meclislerinde yer alırlar.³³

---

³² Ebû Dâvûd, Melâhim 17; Tirmizî, Fiten 13. Ayrıca bk. Nesâî, Bey'at 37; İbni Mâce, Fiten 20

³³Siyasi tarihin çeşitli dönemlerinde, halkın dini hassasiyetleri siyasi çıkarlar için araçsallaştırılmıştır. Günümüzde de bazı siyasi aktörler, Müslüman toplulukların oylarına talip olmak için dini söylemleri kullanmakta, fakat iktidara geldiklerinde bu söylemlerini terk ederek hedonistik bir yaşam tarzını benimsemekte ve halka verdikleri sözleri tutmamaktadırlar.

Bu durum, geçmişte de farklı söylemlerle karşımıza çıkmıştır. Örneğin, bazı siyasi liderler geçmişte "kanlı mı olacak kansız mı olacak?" gibi söylemlerle Müslüman halkı kışkırtmış, toplumsal kargaşa dönemlerinde sorumluluk almaktan kaçınarak Almanya gibi ülkelere iltica etmiş veya statükocu bürokrasiyle uzlaşma yoluna gitmişlerdir.

Benzer bir durum Mısır'da da yaşanmıştır. Hristiyan azınlığı Müslüman çoğunluğun önüne koyarak onların taleplerini önceleyen siyasi elit, ilk kriz anında uzlaşmacı bir tavır takınarak iktidarını koruma yoluna gitmiştir. Bu durum, meydanlarda haklarını arayan ve siyasi eliti destekleyen halkın şiddet sarmalıyla bastırılmasına yol açmıştır.

Tarihsel süreçte, ezilen toplulukların mevcut otoriteye karşı direnişlerinde alternatif bir dini veya mezhebi tercih etmeleri sıklıkla gözlemlenen bir olgudur. Bu alternatif dini akımların liderliğini genellikle bir rahip, vaiz veya din adamı üstlenir. Fakat bu din adamları, devrimci hareketin ilk aşamasında çoğunlukla uzlaşmacı bir tutum sergileyerek otoriteyle anlaşma yoluna giderler. Avrupa'da Martin Luther önderliğinde yaşanan reform hareketi, bu olgunun tipik bir örneği olarak gösterilebilir.

Luther, başlangıçta Katolik Kilisesi'nin otoritesine ve yozlaşmasına karşı çıkan halkın yanında yer almış, dini reform taleplerini dile getirmiştir. Ancak reform hareketi yaygınlaştıkça ve siyasi bir boyut kazandıkça Luther, köylülerin ve alt sınıfların radikal taleplerinden uzaklaşmış, prenslerin ve mevcut siyasi düzenin yanında yer almayı tercih etmiştir. Bu durum, Luther'in reform hareketinin başlangıçtaki devrimci potansiyelini törpülemiş ve toplumsal dönüşümün kapsamını sınırlandırmıştır.

3- Makamları Ele Geçirmek İçin Çabalamak

Bazıları, Müslümanların makamların elde edilmesi için çabalaması gerektiğini ifade ediyor. Bu görüşe göre, hastaneleri Müslüman doktorlarla, işletmeleri Müslüman mühendislerle doldurduğumuzda kâfir sistem kendiliğinden ve zahmetsizce çökecek ve Müslüman bir yönetici ortaya çıkacaktır... Bu sözleri ilk defa duyan biri, hayal veya şaka olduğunu düşünebilir. Fakat gerçek şu ki, İslami camiada olayları bu şekilde yorumlayanlar var.³⁴ Bu görüşün, Kur'an ve Sünnet'te herhangi bir dayanağı olmamasına rağmen, aynı zamanda gerçeklik de bunun gerçekleşmesini engellemektedir... Ne kadar Müslüman doktor ve mühendis yetiştirirsek yetiştirelim, onlar da devletin bir parçasıdır ve tam bir bağıllık göstermedikçe hiçbir Müslüman şahsiyet bakanlık gibi bir makama ulaşamaz.

Bu örnekler, siyasi liderlerin ve dini figürlerin, tarih boyunca halkın dini duygularını kendi çıkarları için nasıl manipüle edebildiğini ve toplumsal değişim hareketlerinin nasıl yozlaşabileceğini göstermektedir.

³⁴ Türkiye’de Müslüman halk, “dini hiçbir ilkeyi gözetmeyen, Hristiyanları dost edinen, dinler arası diyalog küfrü ile dinden çıkan, kadınların tesettürü terk etmesini basit çıkarlar için caiz gören ve nihai olarak Müslümanların üstüne karşı kurşun yağdıran Fetöcülerin ihanetiyle” bu hakikate muttali olmuştur.

4- Sadece Davet Yapmak ve Geniş Bir Taban Oluşturmaya Çalışmak

Bazıları, bu devleti kurmanın tek yolunun sadece davet ve geniş bir taban oluşturmak olduğunu söyler. Ancak bu, devletin kurulmasını sağlamaz. Bazıları bu noktayı cihattan geri çekilmelerinin temeli yapmış olsa da, devleti kuracak olanlar az sayıdaki imanlı kişilerdir. Allah, *"Kullarımın çok azı şükreder"*(Sebe, 13) ve *"Yeryüzünde bulunanların çoğuna uyarsan seni Allah yolundan saptırırlar"* (En'am, 116) buyurmuştur.

Bu, Allah'ın yeryüzündeki kanunudur. Ayrıca, *"Çoğu insan, istesen de, inanmaz"* buyurmuştur. İslam, çoklukla galip gelmez. Allah, *"Nice az topluluk, Allah'ın izniyle çok topluluğa galip gelmiştir"* (Yusuf, 103) ve *"Yeryüzü, genişliğine rağmen size dar gelmişti"* (Bakara, 249) buyurmuştur. Ayrıca, *"Huneyn günü, çokluğunuz sizi gurura kaptırmıştı, ama size hiçbir fayda vermedi"* (Tevbe, 25) buyurmuştur. Peygamberimiz de, "Ümmetler, yemek kabına üşüşenler gibi sizin üzerinize çullanacaklar" buyurunca, "Ey Allah'ın Resulü, o gün sayımız azlığından dolayı mı?" diye sorulmuş, o da, "Hayır, o gün çok olacaksınız, ancak selin üzerindeki çer-çöp gibi olacaksınız. Allah, düşmanınızın kalbinden size karşı korkuyu çıkaracak ve sizin kalbinize de

zayıflık verecektir" buyurmuştur. "Zayıflık nedir, ey Allah'ın Resulü?" diye sorulunca da, "Dünya sevgisi ve ölümden korkmaktır" buyurmuştur. (Ebu Davud ve Ahmed İbni Hanbel rivayet etmiştir.)

Peki, bütün medya araçları kâfirlerin, fasıkların ve Allah'ın dinine düşman olanların kontrolü altındayken davet nasıl bu kadar geniş bir başarıya ulaşabilir? Gerçekte faydalı çaba, bu medya araçlarını bu kişilerin elinden kurtarmaktır. Zafer ve güç elde edildiği zaman, insanların İslam'a yöneleceği açıktır. Allah, "Allah'ın yardımı ve zafer geldiği zaman, insanların Allah'ın dinine dalga dalga girdiklerini görürsün" buyurmuştur. Bu noktayı incelerken, insanların kendilerine uymaları ve uygulamasında başarısız olunmaması için, İslam'ın uygulanabilmesi için insanların Müslüman olması gerektiğini söyleyenlere cevap vermek gerekir. Bu sözleri söyleyen, farkında olmadan İslam'ı eksiklik ve acizlikle suçlamaktadır. Bu din, her zaman ve mekânda uygulanmaya elverişlidir ve kâfiri, fâsığı, sâlihi, âlimi ve cahili idare edebilir. İnsanlar küfür hükümleri altında yaşarken bile durum böyleyken, İslam'ın adaletli hükümleri altında yaşarlarsa durumları nasıl olur? Bu sözlerimi, "insanları İslam'a davet etmek" anlamında davetin durdurulması gerektiği şeklinde anlayanlar yanlış anlamışlardır. Esas olan, İslam'ı bir bütün olarak kabul etmektir. Bu, davasını geniş bir taban oluşturmak ve cihattan alıkoymak üzerine kuran ve bu yüzden cihadı durduran ve engelleyenlere bir cevaptır.

5- Hicret

Bazıları, İslam devletini kurmanın yolunun başka bir ülkeye hicret etmek, orada devleti kurmak ve sonra fatih olarak geri dönmek olduğunu söyler. Bu çabayı azaltmak için, kendi ülkelerinde İslam devletini kurmalı ve sonra fatih olarak çıkmalıdır. Peki, bu hicret şer'î midir? Bu soruya cevap verebilmek için Sünnet'te geçen hicret çeşitlerini inceleyelim. "(Kim Allah'a ve Resulü'ne hicret ederse, hicreti Allah'a ve Resulü'nedir. Kim de dünyalık bir şey elde etmek veya evleneceği bir kadın için hicret ederse, hicreti de hicret ettiği şeyedir)" hadisini açıklarken İbni Hacer, "Bir şeye hicret, ondan başkasını terk edip ona yönelmektir" der. Şer'î olarak da, "Allah'ın yasakladıklarını terk etmek"tir. İslam'da iki şekilde gerçekleşmiştir:

Birincisi: Habeşistan'a yapılan iki hicret ve Mekke'den Medine'ye yapılan ilk hicret gibi, korku diyarından emîn diyara göç etmektir.

İkincisi: Peygamberimiz Medine'de yerleştikten sonra Müslümanların ona hicret etmesi gibi, küfür diyarından îmân diyarına göç etmektir.

Bunda şaşılacak bir şey yoktur, çünkü bazıları dağa hicret edeceğini, sonra geri dönüp Musa gibi Firavun'la karşılaşacağını ve ardından Allah'ın Firavun ve askerlerini yerin dibine geçireceğini söyler. Bütün bu sapıklıklar, İslam devletini kurmanın tek doğru ve şer'î

yolu olan cihadın terk edilmesinden kaynaklanmaktadır. Peki, doğru yol nedir? Allah, *"Savaş, hoşlanmasanız da, size farz kılındı. Olur ki, bir şeyden hoşlanmazsınız, oysa o sizin için hayırlıdır. Ve olur ki, bir şeyi seversiniz, oysa o sizin için şerlidir"* (Bakara, 216) ve *"Fitne kalmayıncaya ve din yalnız Allah'ın oluncaya kadar onlarla savaşın"* (Enfal, 39) buyurmuştur.

6- Sadece İlim Öğrenmekle Meşgul Olmak

Bazıları, bugünün mücadele şeklinin ilim öğrenmekle meşgul olmak olduğunu söyler. Bilgimiz olmadığı halde nasıl cihad edebiliriz? İlim öğrenmek farzdır. Ancak, özellikle cihad gibi bir farz söz konusu olduğunda, ilim bahanesiyle şer'î bir emrin veya İslam'ın farzlarından birinin terk edilmesine izin veren tek bir söz duymadık. Nasıl olur da farz-ı ayını farz-ı kifaye için terk ederiz? Sünnet ve müstehapların en azını bile bilmeden, onları öğrenmeden ve insanlara anlatmadan nasıl olur da farzı terk ederiz? Peygamberimizin önemle üzerinde durduğu bir farzı terk ederken, küçük-büyük her şeyi bildiği derecede ilimde derinleşen birinin cihadın önemi ve onu geciktirmenin veya eksik yapmanın cezası nasıl gözünden kaçabilir? Cihadı öğrenmek isteyen bilsin ki, farz olan savaşmaktır. Çünkü Allah, *"Savaş size farz kılındı"* buyurmuştur. Peygamberimizin huzurunda kelime-i şehadet getirip, daha hiçbir şey yapmadan savaş meydanına inip şehid olan bir sahabenin mevcud

olduğunu biliyoruz. Peygamberimiz, bu kişinin az amelle çok sevap kazandığını müjdelemiştir. İlimde de ibadetlerde de durum aynıdır. Namazın farz olduğunu bilen namaz kılmalı, orucun farz olduğunu bilen oruç tutmalıdır. Aynı şekilde, cihadın farz olduğunu bilen de cihad etmelidir. Cihadın hükümlerini bilmediği için bahane bulan, bilsin ki, İslam'ın hükümleri niyetini Allah için halis kılana kolay ve anlaşılırdır. Önce Allah yolunda cihad etmeye niyet etmeli, sonra cihadın hükümlerini kolayca ve kısa sürede, çok kısa sürede öğrenebilir. Bunun ötesinde ilim öğrenmek isteyen de ilim kapıları açıktır, ilim herkese açıktır. İlim öğrenmek bahanesiyle cihadı geciktirmek, mazareti olmayanın bahanesi olmuştur.

Peygamberimizin davetinin başlangıcından itibaren, sahabe döneminde ve yakın zamana kadar, âlim olmayan birçok mücahid olmuş ve Allah, onların eliyle birçok şehri fethetmiştir. İlim öğrenmek veya hadis ve fıkıh usulü bilmek gibi bahanelere sığınmamışlardır. Hatta Allah, onların eliyle öyle bir zafer nasip etmiştir ki, Napolyon ve askerleri atlarıyla ve çizmeleriyle El-Ezher'e girdiklerinde El-Ezher âlimleri bunu başaramamıştır. O rezillik karşısında ne yapmışlardır? İlim, kâfirlerin kökünü kazıyacak keskin ve güçlü bir silah değildir. Bu silah, Allah'ın, *"Onlarla savaşın ki, Allah onları sizin ellerinizle azaplandırınsın, onları rezil etsin, sizi onlara karşı muzaffer kılsın ve mümin topluluğun kalplerini ferahlandırınsın"*(Tevbe, 14) âyetinde bahsettiği silahtır. Biz ilmin ve âlimlerin

değerini küçümsemiyoruz, aksine ilme önem veriyoruz. Ancak, Allah'ın emrettiği farzları terk etmek için ilimi bahane olarak bahane olarak kullanmıyoruz.

İslam Ümmetinin Diğer Ümmetlerden Savaş Konusunda Farklı Olduğunun Açıklanması

Allah, bu ümmetin diğer ümmetlerden savaş konusunda farklı olduğunu beyan etmiştir. Önceki ümmetlerde Allah, kâfirleri ve dininin düşmanlarını zelzele, tufan, gökten taş yağması ve kasırğa gibi doğal afetlerle cezalandırırdı. Bu durum, Muhammed ümmeti için farklıdır. Allah, onlara, *"Onlarla savaşın ki, Allah onları sizin ellerinizle azaplandırınsın, onları rezil etsin, sizi onlara karşı muzaffer kılsın ve mümin topluluğun kalplerini ferahlandırınsın"*(Tevbe, 14) buyurur. Yani, önce Müslüman'ın bizzat savaşması gerekir. Bundan sonra, Allah doğal afetlerle müdahale eder ve böylece zafer, Allah tarafından müminlerin eliyle gerçekleşir.

Yöneticilere İsyân Etmek

Sahih-i Müslim'de, Nuvevî'nin şerhiyle birlikte, Cenâde b. Ebî Ümeyye'den şöyle rivayet edilir: "Ubâde b. Sâmit'i hasta ziyaretine gittik ve 'Allah seni iyileştirsin, bize Resûlullah'tan duyduğun, Allah'ın seninle insanlara fayda vereceği bir hadis anlat' dedik. O da şöyle dedi: 'Resûlullah bizi çağırdı, biz de ona biat ettik. Biatımızın şartlarından biri de, hoşumuza gitse de gitmese de, güçlükte de kolaylıkta da, bize zulmetse de, başkalarını kayırsa da, ona itaat edeceğimizdi. Ve yönetim işine karışmayacaktık. Ancak, Allah'ın dininden olduğunu bildiğimiz apaçık bir küfür görürsek o başka.' Nevevî, hadisin şerhinde, apaçıktan maksat zahir olandır, küfürden maksat masiyetlerdir, o konuda Allah katından olan burhanınız ifadesinden maksat da Allah'ın dininden olduğunu bildiğiniz şeydir, der.

Kādî İyâz, "Âlimler, imamlığın kâfire verilmeyeceği ve eğer bir imam küfre düşerse imamlığının sona ereceği konusunda icma etmişlerdir. Aynı şekilde, namaz kılmayı bırakırsa ve namaz kılınmasını emretmezse de imamlığı sona erer. Cumhura göre, bid'at ehli için de aynı şey geçerlidir. Bazı Basralılar ise, te'vil yaptığı için imamlığının devam edeceğini ve ona itaat edilmesi gerektiğini söylemişlerdir. Kādî, 'Eğer küfre düşer veya şeriatla değişiklik yapar veya bid'at çıkarırsa, yönetim hakkı elinden gider, ona itaat edilmez ve Müslümanların ona karşı çıkmaları, onu görevden almaları ve eğer güç

yetirirlerse yerine âdil bir imam geçirmeleri gerekir. Ancak, bunu yapmaya güç yetiremeyen küçük bir topluluk, kâfiri görevden almakla yükümlü değildir' demiştir." (Sahih-i Müslim, Cihad Kitabı) Bu bölüm, aynı zamanda, ancak bir halife veya emir altında savaşmanın caiz olduğunu söyleyenlere de bir cevaptır.

İbni Teymiyye, "İslam'ın açık ve kesin hükümlerinden herhangi birini uygulamaktan çıkan her fırka ile savaşmak, bütün İslam âlimlerinin ittifakıyla vâciptir. Kelime-i şهادet getirselere bile durum böyledir." (el-Fetâva'l-Kübrâ, Cihad Kitabı, s. 281) der.

7- Yakın Düşman ve Uzak Düşman

Bazıları, günümüzde cihadın, kutsal bir toprak olan Kudüs'ü kurtarmak olduğunu söyler. Gerçek şu ki, kutsal toprakları kurtarmak, her Müslüman'a farz olan şer'î bir görevdir. Ancak Peygamberimiz, mümini akıllı ve zeki olarak nitelendirmiştir. Yani, neyin faydalı, neyin zararlı olduğunu bilir ve kesin ve köklü çözümler üretir. Bu nokta, şu hususların açıklanmasını gerektirir:

Birincisi: Yakın düşman³⁵la savaşmak, uzak düşmanla³⁶ savaşmaktan önceliklidir.

İkincisi: Zafer elde edilinceye kadar Müslümanların kanı akacaktır. Şimdi soru şu: Bu zafer, kurulu İslam devleti için mi olacak, yoksa bu zafer, kâfir yönetimin lehine mi olacak ve Allah'ın şeriatını tatbik etmekten kaçınan devletin temellerini mi güçlendirecektir? Bu yöneticiler, Müslümanların vatanseverlik duygularını, görünüşte İslam'a uygun olsa da, gerçekte İslami olmayan amaçlarını gerçekleştirmek için kullanmaktadırlar. Savaş, mutlaka İslami bir bayrak ve İslami bir liderlik altında olmalıdır. Bu konuda hiçbir görüş ayrılığı yoktur.

Üçüncüsü: Sömürgeciliğin İslam ülkelerinde var olmasının temel sebebi, bu yöneticilerdir. Sömürgeciliği ortadan kaldırmaya öncelik vermek, faydasız ve boş bir çabadır, sadece zaman kaybıdır. Öncelikle, İslami davamıza, yani Allah'ın şeriatını kendi ülkelerimizde hakim kılmaya ve Allah'ın sözünü yüceltmeye odaklanmalıyız. Hiç şüphe yok ki, cihadın hedefi, bu kâfir liderleri ortadan kaldırmak ve yerine tam bir İslam nizamı getirmektir. Hareket noktası burası olmalıdır.

---

³⁵ Mısır yönetimi gibi, İslam topraklarında şeriat ile hükmetmeyen bu coğrafyanın yönetimlerini kast ediyor.

³⁶ Mısır bağlamında “İsrail” gibi dış düşmanları uzak düşman olarak alınabilirken, küresel anlamda Amerika, Rusya, İngiltere gibi sömürgeci güçler kast ediliyor.

8- İslam'da Sadece Savunma Cihadının Olduğunu Söyleyenlere Cevap

Bu noktada, İslam'da cihadın sadece savunma için olduğunu ve İslam'ın kılıç zoruyla yayılmadığını söyleyenlere cevap vermek gerekir. Bu, İslam davetinde öne çıkan birçok kişinin tekrarladığı batıl bir görüştür. Doğru olanı, Peygamberimiz şöyle açıklamıştır: "Allah yolunda cihad nedir?" diye sorulunca, "Allah'ın kelimesi en üstün olsun diye savaşan kimse, Allah yolundadır" buyurmuştur. İslam'da savaş, ister saldırı ister savunma olsun, Allah'ın sözünü yeryüzünde yüceltmek içindir. İslam, kılıçla yayılmıştır, ancak bunu, hakkı insanlardan gizleyen küfür önderlerine karşı yapmıştır. Bundan sonra kimseye zorlama yoktur. Müslümanların, hakkı gizleyip batılı ortaya koyan liderlere karşı kılıçlarını kaldırmaları farzdır. Aksi takdirde, hak insanların kalbine ulaşmayacaktır. Peygamberimizin Bizans İmparatoru Heraklyus'a gönderdiği mektubu okuyun:

"Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla. Allah'ın kulu ve Resûlü Muhammed'den, Rumların büyüğü Herakliyas'a: Hidayete tabi olanlara selam olsun. İmdi, seni İslam'a davet ediyorum. Müslüman ol, kurtul! Allah sana iki defa ecir versin. Eğer yüz çevirirsen, bütün Hristiyanların günahı senin üzerindedir. (Ey kitap ehli!) Gelin, aramızda eşitliği sağlayacak bir söze uyalım: Yalnız Allah'a kulluk edelim, O'na hiçbir şeyi ortak koşmayalım. Allah'ı bırakıp da birbirimizi rabler

edinmeyelim. Eğer yüz çevirirlerse, 'Şahid olun ki, biz Müslümanlarız' deyin." (Sahih-i Buhârî)

Peygamberimizin Kısra'ya gönderdiği mektupta da şöyle denilmektedir:

"Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla. Allah'ın Resûlü Muhammed'den, Farsların büyüğü Kısra'ya: Hidayete uyanlara, Allah'a ve Resûlü'ne iman edenlere, Allah'tan başka ilah olmadığına ve O'nun ortağı bulunmadığına ve Muhammed'in O'nun kulu ve Resûlü olduğuna şahitlik edenlere selam olsun. Seni Allah'ın dinine davet ediyorum. Ben, bütün insanlara gönderilmiş bir peygamberim. Dirî olanları uyarmak ve kâfirler hakkındaki sözün gerçekleşmesi için. Müslüman ol, kurtul! Eğer kabul etmezsen, bütün Mecusilerin günahı senin üzerindedir." (İbni Cerir et-Taberi İbni İshak'tan tahrir etmiştir.)

Beyhaki'nin rivayet ettiği, Resulullah'ın Necran Halkına Gönderdiği Mektup:

"İbrahim, İshak ve Yakub adına, Allah'ın Resulü Muhammed'den Necran Piskoposu ve Necran Halkına. Selam size... Ben, İbrahim, İshak ve Yakub'un İlah'ına hamd ederek başlarım.

İmdi; Ben sizi, kullara kulluk etmekten vazgeçip Allah'a kulluk etmeye davet ediyorum... Sizi, kulların velayetinden çıkıp Allah'ın velayetine girmeye davet ediyorum... Eğer kabul etmezseniz cizye verirsiniz...

Eğer bunu da kabul etmezseniz, sizi savaşa davet ederim. Selam ile."

Peygamberimiz, benzer mektupları Mısır valisi Mukavkıs'a, Yemame meliki Sevâd b. Gaziyye'ye, Bahreyn'in büyüğü el-Mundir b. Sâvî'ye, Gassânîlerin meliki el-Hâris b. Ebî Şemmir'e, Himyerîlerin meliki el-Hâris b. Abd Kılâl'e, Umman meliklerine ve daha birçok kimseye göndermiştir.

Kılıç Âyeti

Müfessirlerin çoğu, Kur'an'da "kılıç âyeti" olarak bilinen âyeti kerime hakkında yorum yapmışlardır. Bu âyet, *"Haram aylar çıkınca, müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün, onları yakalayın, onları hapsedin ve onların bütün yollarını gözleyin"* (Tevbe, 5) âyetidir. Hafız İbni Kesîr, bu âyetin tefsirinde, "Dahhak b. Müzahim, bu âyetin, Peygamber ile müşrikler arasında yapılan bütün anlaşmaları, bütün sözleşmeleri ve süreleri kaldırdığını söylemiştir" der. Uveymî de, İbni Abbas'tan rivayetle,

"Bu âyet nazil olduktan sonra, hiçbir müşrikin ne ahdi ne de zimmeti kalmıştır" demiştir.³⁷

---

³⁷ Hanefi tefsir alimlerinden Ebu Mansur el-Maturidi bu ayeti Tevilatu'l Kur'an'da şöyle tefsir etmiştir: "Yüce Allah buyuruyor ki: "(Haram aylar çıkınca)" Bazı alimler "haram aylar" dan kasıt "antlaşma ve güvenlik ayları" olduğunu söylemiştir. Bu aylar bittiğinde, yani zamanları dolduğunda "(müşrikleri öldürün)" "(onları nerede bulursanız)".

Bazı alimler ise "haram aylar" dan kasıt Allah'ın yarattığı ve haram kıldığı aylar olduğunu söylemiştir. Allah Teala şöyle buyurmuştur: "(Şüphesiz Allah katında ayların sayısı, gökleri ve yeri yarattığı günden beri, Allah'ın Kitabında on ikidir. Bunlardan dördü haram aylardır.)" [Tevbe Suresi: 36] Yüce Allah'ın "(Müşrikleri nerede bulursanız öldürün ve onları yakalayın)" buyruğu hakkında bazı alimler, "nerede bulursanız" ifadesinin tüm mekanları kapsadığını söylemiştir. Çünkü "nerede" ifadesi genel bir ifadedir ve herhangi bir mekanı diğerinden ayırmaz. Bu yüzden tüm mekanlarda müşrikleri öldürme emri verilmiştir.

Diğer alimler ise "nerede bulursanız" ifadesinin tüm mekanları kapsadığını ancak "haram bölge" hariç olduğunu söylemiştir. Bunun delili Bakara suresinde geçen şu ayettir: "(Onları nerede yakalarsanız öldürün.)" ve "(Onları Mescid-i Haram'da öldürmeyin.)" [Bakara Suresi: 191] Allah Teala bu ayette tüm mekanlarda müşriklerle savaşmayı emretmiş ancak Mescid-i Haram'ı bu emrin dışında tutmuştur.

Müşrikler "Mescid-i Haram" a girmedikçe öldürülebilirler. Çünkü Mescid-i Haram'a girmeleri yasaklanmıştır. Hz. Ali'nin hac mevsiminde şöyle seslendiği rivayet edilmiştir: "Gelecek yıldan itibaren hiçbir müşrik hac yapamayacak." [Buhari: 369] Eğer müşrikler Mescid-i Haram'a girerlerse,

Tefsir'ut-Teshîl li Ulûmi't-Tenzîl'in sahibi Hafız
Muhammed b. Ahmed b. Muhammed el-Cezîrî,

öldürülürler. Çünkü Mescid-i Haram'a girmeleri yasağı
çığnemek demektir ve bizimle savaşmaya başlamak gibidir.
Eğer bize "Mescid-i Haram" da saldırırlarsa onları öldürürüz.
Çünkü Allah Teala şöyle buyurmuştur: "(Onlarla Mescid-i
Haram'da savaşmayın. Eğer sizinle orada savaşılırsa, siz de
onları öldürün.)" [Bakara Suresi: 191] Allah en iyisini bilir.
"(Ve onları yakalayın)" buyruğu hakkında denmiştir ki:
"Onları esir alın". "(Ve onları kuşatın)" buyruğu hakkında
denmiştir ki: "Onları hapsedin". "(Onlara karşı her gözetleme
yerinde oturun)" "Gözetleme yeri", yol demektir. Sanki Allah
Teala "(Müşrikleri öldürün)" emriyle, onlara güç
yetirebildiklerinde ve imkan bulduklarında öldürmelerini
emretmiştir. Emretmek, ancak imkan dahilindedir. Müşrikler
kaleye girdiklerinde hapsetmek ve imkan olmadığında
kaçmamaları için gözetleme yerlerini korumak gerekir. Denir
ki: "Ona pusu kurdum", yani fırsat bulana kadar bekledim.
Denir ki: "Onu gözetledim", yani onu bekledim.
Bazı alimler, "(her gözetleme yerinde)" ifadesinin "sizi
gözetledikleri her yol" anlamına geldiğini söylemiştir. Sanki
Allah Teala bu emirle müşrikleri sıkıştırıp, daraltıp,
kaçmalarını sağlamak istemiştir. Bu ayette, savaş bölgesine
her türlü elbise, eşya ve onlara faydalı olabilecek şeylerin
götürülmesinin yasak olduğuna dair bir delil vardır. Çünkü
Allah Teala, müşrikleri sıkıştırıp daraltmak için kuşatma,
yolları ve gözetleme yerlerini korumayı emretmiştir. Onlara
götürülen şeyler ise onların sıkıntısını azaltır.
(Onları yakalayın, onları kuşatın ve onlara karşı her
gözetleme yerinde oturun) ayeti şu şekilde de yorumlanabilir:
(Onları yakalayın ve kuşatın), yani onlara karşı delilleri ve
kanıtları ortaya koyun ki, gerçeği kabul etmek zorunda
kalsınlar. Eğer sizinle anlaşmaya varırlarsa bırakın, aksi halde
"(onları nerede bulursanız öldürün)".

"Burada, kâfirlerle ilgili konuların, onlara af ve müsamaha göstermenin, onlara aldırış etmeyip sabretmenin, onlarla savaş emriyle kaldırılmasıyla ilgili olarak gelen âyetleri tekrarlamaya gerek kalmaması için topluca zikrediyoruz. Çünkü Kur'an'da, 54 sûrede 114 âyette bu konudan bahsedilmiştir. Bütün bu âyetleri, '(Müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün)' ve '(Savaş size farz kılındı)' âyetleri nesh etmiştir" der.

Hüseyin b. Fadl, "Kılıç âyeti, Kur'an'da düşmanların eziyetlerine karşı sabretmek ve onlara aldırış etmemekten bahseden bütün âyetlerin hükmünü kaldırmıştır" der. Düşmanlarla savaşmayı ve cihadı terk etmek için mensuh âyetleri delil getirenlere şaşmamak elde değildir.

560 yılında vefat eden İmam Ebû Abdillâh Muhammed b. Hazm, en-Nâsih ve'l-Mensûh adlı eserinde, "Müşriklere Aldırış Etmemek Bölümü"nde, "48 sûrede 114 âyette geçen bu hüküm, Allah'ın, '(Müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün)' sözüyle nesh edilmiştir. İnşallah, bu âyetleri yeri gelince zikredeceğiz" der.

İmam ve muhakkik Ebû'l-Kâsım Hebetellâh b. Selâme, "Üçüncü âyet, 'Müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün' âyetidir. Bu âyet, dokuzuncu âyettir. Ancak Kur'an'da 114 âyeti nesh etmiştir. Sonra da kendisi, kendisinden öncekileri nesh etmiştir. Bu da, Allah'ın, '(Eğer tevbe eder, namazı kılar ve zekâtı verirlerse, artık yollarını serbest bırakın)' (Tevbe, 5) sözüdür" der. (Kitâbü'n-Nâsih ve'l-Mensûh)

Kâfirlerle Karşılaştığınızda Boyunlarını Vurun

Suddî ve Dahhâk, "Kılıç âyeti şu ayetle, 'Kâfirlerle karşılaştığınızda boyunlarını vurun. Nihayet onları tamamen bozguna uğrattığınız zaman, onları sıkı bağlayın. Sonra onları ya karşılıksız salıverin veya fidye alın' (Muhammed, 4) nesh edilmiştir. Bu âyet, müşrikler için kılıç âyetinden daha şiddetlidir" derler. Katâde ise bunun tersini söyler. Mensuh olduğunu söyleyenlerin görüşüne karşı çıkan başka kimse bilmiyorum. Sadece Suyûtî, el-İttifâk adlı eserinde, "Zayıflık ve azlık zamanında af ve müsamaha göstermek emredilmiş, sonra da savaş emriyle kaldırılmıştır. Bu, aslında bir nesih değildir. Aksine, bu, en önemli meselelerden biridir. Allah'ın, 'Yahut onları affederiz veya azap ederiz' buyurduğu gibi. Yani, nesh olan, Müslümanlar güçleninceye kadar savaş emridir. Zayıflık durumunda ise, eziyete sabretmek gerekir" demiştir.

Suyûtî'nin, önceki bütün görüşlere karşı çıkması, doğru olanın ilk görüş olduğunu göstermektedir. Buna ek olarak, af ve müsamaha âyetlerinin kaldırılmadığını söylemenin, cihad ve emr-i bi'l-ma'ruf nehy-i ani'l-münker farzlarını düşürmek veya cihad farzını ortadan kaldırmak anlamına geldiğini anlayanlar da yanılmıştır. Peygamberimiz, "Cihad, kıyamete kadar devam

edecektir" buyurmuştur. Üstad Abdülvehhab Halef, Usûlü'l-Fıkıh adlı eserinde, "Cihadın kıyamete kadar devam edecek olması, dünyanın sonuna kadar bâki kalacağını gösterir" der.

Cihadı, nesih bahanesiyle terk etmek, sadece savaşı durdurmak değil, aynı zamanda savaşma niyetini, gayretini de durdurmaktır. Peygamberimiz, "Kim savaşa katılmaz veya nefsi savaşa katılmayı arzulamazsa, cahiliye ölümüyle ölür" buyurmuştur. Şu konuda ittifak vardır: Müslümanların cihad edebilmeleri için güçlü olmaları gerekir. Peki, cihad farzını terk etmişken bu güç nasıl elde edilebilir? Allah, *"Eğer çıkmak isteselerdi, elbette ona bir hazırlık yaparlardı. Fakat Allah onların sefere çıkmalarını istemedi de onları alıkoydu ve 'Oturun, oturanlarla beraber' denildi" (Tevbe, 46)* buyurmuştur. Çıkmak istememek, hazırlığı terk etmeye sebep olur. Cihad farzını terk eden bir Müslüman, nasıl olur da güçlenmenin yollarını izleyebilir? Peygamberimiz, "İnsanlar dinar ve dirhemle alışveriş yaptıkları, peşin olarak ticaret ettikleri, Allah yolunda cihadı terk ettikleri ve ineklerin kuyruklarıyla uğraştıkları zaman, Allah onların üzerine gökten bir belâ indirir. Ta ki, dinlerine dönsünler" buyurmuştur.

Müslümanların Savaşlardaki Durumu

Müslüman orduları, tarih boyunca sayıca az olmuş ve teçhizatları da pek fazla olmamış, sayıca ve teçhizatça üstün ordularla karşılaşmışlardır. Bazıları, bu durumun Peygamberimiz ve sahabelerine özel olduğunu ve bizim durumumuzun farklı olduğunu iddia ederler. Buna cevap olarak, Allah'ın zafer vaadi, gökler ve yer durdukça bâkidir. Zahiruddin Babür'ün, 20 bin kişilik ordusuyla 200 bin kişilik Hinduların ordusuna karşı kazandığı zaferi hatırlayabiliriz. Babür, şarap içmeyi bıraktıktan sonra zafer kazanmıştır. Bunun gibi daha birçok örnek vardır.

Bazıları da, Mekke dönemindeki gibi bir toplumda yaşadığımızı ve cihad için izin almamız gerektiğini iddia ederler. Allah yolunda cihad farzını terk etmek için kendini Mekke dönemindeki gibi bir toplumda gören kimse, oruç ve namazı da terk etmeli ve faiz yemelidir. Çünkü faiz, ancak Medine'de haram kılınmıştır. Doğrusu şudur: Mekke dönemi, davetin başladığı dönemdir.

Allah, *"Bugün sizin dininizi kemale erdirdim, üzerinizdeki nimetimi tamamladım ve size din olarak İslam'ı beğendim"* (Mâide, 3) buyurmuştur. Biz, Mekkeli olduğumuz için Peygamberimiz gibi baştan başlamıyoruz, bilakis şeriatın son şeklini alıyoruz. Biz ne Mekke döneminde ne de Medine döneminde yaşıyoruz. Yaşadığımız toplumu öğrenmek için, "Yaşadığımız Beldenin Durumu" bölümüne bakınız.

Savaş Bugün Her Müslümana Farzdır

Allah, orucu farz kılarken, *"Oruç size farz kılındı"*(Bakara,183) buyurmuştur. Savaşı farz kılarken de, *"Savaş size farz kılındı"*(Bakara, 216) buyurmuştur. Yani, savaş farzdır. Bu, farzın cihad olduğunu söyleyenlere bir cevaptır. Bu kişiler, davet görevini yerine getirince farzı yerine getirmiş olduğunu, ilim öğrenmek için yola çıkınca da Allah yolunda olduğunu iddia ederler. Halbuki Kur'an'da açıkça belirtildiği gibi, farz olan savaşmaktır, yani düşmanla yüzleşmek ve kan dökmektir. Şimdi soru şu: Cihad ne zaman farz-ı ayın olur? Cihad, üç durumda farz-ı ayın olur:

Birincisi: İki ordu karşılaştığı zaman, orada bulunanların geri dönmesi haramdır ve onların orada kalması gerekir. Allah, *"Ey iman edenler! Kâfirlerle karşılaştığınız zaman, onlara arkanızı dönüp kaçmayın"* (Enfâl, 15) buyurmuştur.

İkincisi: Kâfirler bir şehre saldırırsa, o şehrin halkına onlarla savaşmak ve onları defetmek farz olur.

Üçüncüsü: İmam, bir topluluğu savaşa çağırdığı zaman, onların savaşa gitmeleri gerekir. Allah, *"Ey iman edenler! Size, 'Allah yolunda savaşa çıkın' denildiği zaman, ne oluyor da yere çakılıp kalıyorsunuz? Ahiretten vazgeçip dünya hayatına mı razı oldunuz?"*

Oysa ahiretin yanında dünya hayatının faydası çok azdır. Eğer savaşa çıkmazsanız, Allah sizi elem dolu bir azapla azaplandırır ve yerinize başka bir topluluk getirir. Siz de O'na hiçbir zarar veremezsiniz. Allah her şeye kadirdir" (Tevbe, 38-39) buyurmuştur.

Peygamberimiz de, "Savaşa çağırıldığınız zaman, hemen savaşa çıkın" buyurmuştur.

İslam ülkelerinde düşman, onların topraklarında yaşamakta, hatta işlerin başına geçmiştir. Bu düşman, Müslümanların liderliğini gasp eden yöneticilerdir. Bu yüzden, onlarla savaşmak farz-ı ayın olmuştur. Buna ek olarak, günümüzde İslami cihad, her Müslüman'ın bir damla terine ihtiyaç duymaktadır. Biliniz ki, cihad farz-ı ayın olduğu zaman, fıkıh âlimlerinin de söylediği gibi, ana-babadan izin almaya gerek yoktur. Çünkü cihad, namaz ve oruç gibi bir ibadettir.

Cihadın Aşamaları Değil Mertebeleri Vardır

Günümüzde cihadın her Müslümana farz-ı ayın olduğu açıktır. Buna rağmen, bazıları nefsin terbiye etmesi gerektiğini ve cihadın aşamaları olduğunu ve kendisinin hâlâ nefsin terbiye etme aşamasında olduğunu iddia eder. Bunu da, İmam İbni Kayyım'ın cihadı mertebelere ayırmasıyla delillendirir: 1- Nefisle cihad, 2- Şeytanla cihad, 3- Kâfirlerle ve münafıklarla cihad.

Bu delil, arkasındakinin ya cahil ya da korkak olduğunu gösterir. Çünkü İbni Kayyım, cihadı mertebelere ayırmış, aşamalara ayırmamıştır. Yani, nefisle cihad aşamasını bitirmeden şeytanla cihada başlamamız gerekmez. Gerçek şu ki, üç mertebe de aynı anda yürür. İmanca en güçlü olanımız, nefsiyle en çok cihad edenimizdir. Dosdoğru yolda en çok sebat edenimiz de, nefsiyle en çok cihad edenimizdir. Biz, nefisle cihadın önemini inkâr etmiyoruz.

Ancak siyeri inceleyenler bilirler ki, cihad çağrısı yapıldığı zaman, büyük günah işleyenler, yeni Müslüman olanlar ve hatta henüz İslam'a girmemiş olanlar bile Allah yolunda savaşa katılırlardı. Bir adamın, savaş esnasında Müslüman olup savaşa katıldığı ve şehid düştüğü rivayet edilir. Peygamberimiz, "Az amel, çok sevap" buyurmuştur.

Şarap bağımlısı olan İbni Muhaccen es-Sekafi'nin, Fars Savaşı'ndaki kahramanlığı meşhurdur. İbni Kayyım, "Küçük cihattan büyük cihada döndük" hadisinin uydurma olduğunu söylemiştir. (el-Menâru'l-Münîf) Bu hadisin uydurulmasının sebebi, Müslümanları kâfirlerle ve münafıklarla savaşmaktan alıkoymak için kılıçla savaşın önemini azaltmaktır.

Hezimete Uğrama Korkusu

Bazıları endişelerini dile getirerek, İslam devletini kurduktan sonra bir veya iki gün içinde başarılarımızı yerle bir edecek bir karşı tepkiyle karşılaşabileceğimizi öne sürüyorlar.

Bu kaygıya yanıt olarak şunu belirtmek gerekir: İslam devletini kurmak, Allah'ın emrini yerine getirmek anlamına gelir ve bizler sonuçlardan sorumlu değiliz. Bu tür iddialarda bulunanlar, Müslümanları Allah'ın şeriatını uygulama ve O'nun sözünü yüceltme gibi temel dini görevlerini yerine getirmekten alıkoymaktan başka bir şey yapmıyorlar. Unutulmamalıdır ki, kafir yönetiminin yıkılmasıyla birlikte her şey Müslümanların kontrolüne geçecek ve bu da İslam devletinin yıkılmasını imkansız hale getirecektir. İslam hukuku, yeryüzündeki her türlü fesadı ve Allah'ın emirlerine karşı gelenleri kontrol altına alma gücüne sahiptir. Dahası, Allah'ın kanunları tamamen adaletlidir ve İslam'ı bilmeyenler tarafından bile kabul görecektir.

Münafıkların Müslümanlara düşmanlık beslemelerine gelince, başarısızlıktan korkanlara Allah'ın şu sözleriyle güvence veriyoruz: *"Görmedin mi o münafıkları ki, kitap ehli olan kafir kardeşlerine, 'Eğer siz (yurdunuzdan) çıkarılırsanız, biz de sizinle beraber çıkarız. Sizin hakkınızda hiçbir kimseye asla itaat etmeyiz. Eğer sizinle savaşırlarsa, size mutlaka yardım ederiz' diyorlar. Allah, onların yalancı olduklarına şahitlik eder. Eğer onlar*

(yurdunuzdan) çıkarılırlarsa, onlarla beraber çıkmazlar. Eğer onlarla savaşırlarsa, onlara yardım etmezler. Ve eğer onlara yardım etseler bile, mutlaka arkalarını dönüp kaçarlar. Sonra da kendilerine yardım edilmez" (Haşr Suresi, 11-12).

Bu, Allah'ın vaadidir. Münafıklar, İslam'ın gücünü gördüklerinde boyun eğerek geri döneceklerdir. Bu tür yanıltıcı seslere aldanmayın, çünkü onlar kısa sürede sönecek ve yok olacaklardır. Münafıkların durumu, tüm İslam düşmanlarının durumu olacaktır. Allah Teala şöyle buyurmuştur: *"Eğer Allah'a (dinine) yardım ederseniz, O da size yardım eder" (Muhammed Suresi, 7).*

Liderlik

Bazı kimseler, cihad yolculuğunu yönetecek bir liderin olmadığını ileri sürerken, bazıları da cihadın ancak bir emir veya halife varlığında mümkün olabileceğini iddia eder. Bu görüşü savunanlar, aslında liderliği zayıflatan ve cihad yürüyüşünü durduranlardır. Oysa Peygamber Efendimiz -sallallahu aleyhi ve sellem-, hadislerinde Müslümanları liderlikler oluşturmaya teşvik etmiştir. Ebu Davud, Cihad kitabında Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'in şöyle buyurduğunu rivayet eder: "Üç kişi sefere çıktığında, içlerinden birini emir tayin etsinler." Bu hadis-i şeriften anlıyoruz ki, Müslümanların liderliği kendi ellerindedir ve onu ortaya

koymak onların sorumluluğundadır. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- ayrıca şöyle buyurmuştur: "Bir topluluğa liderlik eden ve aralarında Allah katında ondan daha faziletli biri varken, o kişi Allah'a ve Müslümanlara ihanet etmiştir." (Hakim ve Suyuti tarafından sahih kabul edilmiştir).

Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- Ebu Zer'e şöyle buyurmuştur: "Sen zayıfsın, oysa (liderlik) emanettir." Liderlik, İslam'da öncelikle fazilet ve liyakate, daha sonra da nispeten güçlü olana verilmelidir. Müslümanların liderliği hususundan anlıyoruz ki, liderliğin eksikliğini iddia etmek, cihadı terk etmek için geçerli bir mazeret değildir. Liderlikte bir eksiklik varsa, onu kazanmak ve geliştirmek mümkündür. Müslümanlar, kendi içlerinden faziletli ve yetkin liderler çıkarabilirler.

Zamanın, liderliğin ve örgütlenmenin şartlarına göre, bir alim bulabiliriz, ancak o alim aynı zamanda fıkıh ilminde derinleşmiş olmayabilir. Bunun tersi de olabilir. Ancak bu gibi durumlar, bizi liderlik oluşturma ve şura prensibiyle eksiklikleri tamamlayarak en uygun kişileri liderliğe getirme sorumluluğundan kurtarmaz. Artık hiçbir Müslüman'ın, omuzlarındaki cihad farzını terk etmesi için bir bahanesi yoktur. İslam ümmetini yeniden ayağa kaldırmak ve Allah'ın (c.c) yolunda mücadele etmelerini engelleyecek hiçbir sebep bulamamış olan tağutları ortadan kaldırmak için, cihadın örgütlenmesi konusunda her türlü çaba ile işe koyulmak gerekir.

Ölüm ve Savaş Üzerine Biat

Buhari, Seleme (r.a.)’dan şöyle rivayet ediyor: “(Hudeybiye’de) Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-’e biat ettim, sonra ağacın gölgesine çekildim, halkın kalabalığı sebebiyle (Peygamber’i) göremiyordum. Biat edenlerin arasından biri: “Ey İbni-i Ekve’, niçin biat etmiyorsun?” dedi. Ben de: “Ey Allah’ın Resûlü, ben sana biat ettim” dedim. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-: “Tekrar et” buyurdu. Ebû Seleme (r.a.)’ya: “O gün ne üzerine biat ediyordunuz?” diye sorulduğunda: “Ölüm üzerine” diye cevap vermiştir.” Bu rivayeti ayrıca Müslim ve Tirmizî de rivayet etmişlerdir.

Buhari (s. 415)’de ayrıca Abdullah bin Zeyd (r.a.)’dan şöyle rivayet edilmiştir: “Humra vakti geldiğinde (Abdullah bin Zeyd’e) birisi gelip: “İbni Hanzala insanlara ölüm üzerine biat alıyor” dedi. Bunun üzerine o: “Ben, Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-’den sonra hiç kimseye bu şekilde biat almam” dedi.” Bu rivayeti ayrıca Müslim (el-Ayn, s.15) ve Beyhakî de rivayet etmişlerdir.

Önceki rivayet, ölüm üzerine biat etmenin caiz olduğunu göstermektedir. Burada Abdullah bin Zeyd’in tavrını incelemeyeceğiz. Ölüm üzerine biat ile halifeye yapılan mutlak biat arasında fark vardır. Bu, bölge emiri’ne itaat

edilmeyeceği anlamına gelmez. Nitekim Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- şöyle buyurmuştur: “Kim bana itaat ederse Allah’a itaat etmiş olur. Kim bana isyan ederse Allah’a isyan etmiş olur. Kim emir sahibine itaat ederse bana itaat etmiş olur. Kim emir sahibine isyan ederse bana isyan etmiş olur.” (Buhari ve Müslim rivayet etmiştir, muttافakun aleyh)

İbni Abbas’tan rivayet edildiğine göre Allah Teâlâ’nın: “Allah’a ve Peygamber’e ve sizden olan emir sahiplerine itaat edin” ayeti, Abdullah bin Huzafe hakkında nazil olmuştur. Çünkü Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- onu bir seriyyenin başına geçirmişti.” (Yani emir sahibi, cihad emiri olarak).

Allah Yolunda Savaşmaya Teşvik Etmek

Müslüman’ın üzerine düşen tek görev, Allah yolunda cihada hazırlanmaktır. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- şöyle buyurmuştur: "Allah yolunda cihada çıkan bir kimseyi, ancak Allah yolunda cihad etmek çıkarabilir. Allah, onun cennete girmesini veya çıkacağı evine ganimet ve sevaplarla dönmesini garanti eder." (Buhari ve Müslim).

Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- ayrıca şöyle buyurmuştur: "Kim şehitliği diler ve bunu samimiyetle isterse, Allah ona şehitlerin derecelerini verir, yatağında

ölse bile." (Müslim ve Beyhaki). Ebu Hureyre'den rivayet edildiğine göre, bir adam Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'e gelerek "Bana cihadın yerini tutacak bir amel göster" dedi. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- "Böyle bir şey bulamıyorum" dedi. Adam "Cihad eden kişi çıktığında, sen mescidine girip namaz kılıyor ve orucunu tutuyorsun. Ben de aynısını yapabilirim" dedi. Bunun üzerine Ebu Hureyre "Cihad edenin atının her adımında, onun için sevap yazılır" dedi. (Buhari).

Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- şöyle buyurmuştur: "Şehidin Allah katında altı özelliği vardır: İlk kanı akıtıldığı anda affedilir, cennetteki yerini görür, kabir azabından korunur, büyük korkudan emin olur, imanın süsüyle süslenir, hurilerle evlendirilir ve yetmiş akrabasına şefa'at eder." (Tirmizi).

Cihadı Terk Etmenin Cezası

Cihadı terk etmek, Müslümanların bugün yaşadığı zillet, aşağılanma, ayrılık ve parçalanmanın sebebidir. Allah Teala şöyle buyurmuştur: *"Ey iman edenler! Size: 'Allah yolunda savaşa çıkın' denildiği zaman, ne diye yere çakılıp kalıyorsunuz? Dünya hayatını mı ahirete tercih ediyorsunuz? Fakat dünya hayatının faydası, ahiretin yanında pek azdır. Eğer savaşa çıkmazsanız, Allah size elem dolu bir azapla azap eder ve yerinize başka bir*

topluluk getirir. Siz de O'na hiçbir zarar veremezsiniz. Allah her şeye kadirdir." (Tevbe Suresi, 38-39).

İbni Kesir, bu ayetlerin tefsirinde şöyle der: "Bu, Tebük Seferi'nde Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'e uymayanların cezalandırılışının beyanının başlangıcıdır. O sırada meyveler olgunlaşmış, sıcakta gölgeler serinlik veriyordu. Allah Teala şöyle buyurdu: 'Ey iman edenler! Size: 'Allah yolunda savaşa çıkın' denildiği zaman, ne diye yere çakılıp kalıyorsunuz?' Yani, cihada çağrıldığınızda, tembellik edip evde kalmayı, rahatlığı, lezzetli meyveleri mi tercih ediyorsunuz? 'Dünya hayatını mı ahirete tercih ediyorsunuz?' Size ne oldu da böyle yaptınız? Allah'ın rızasını ve ahireti dünya hayatına tercih edenler pek azdır. Sonra Allah Teala cihadı terk edenleri tehdit ederek şöyle buyurdu: 'Eğer savaşa çıkmazsanız, Allah size elem dolu bir azapla azap eder.' İbni Abbas, Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'in bazı bedevilerden yardım istediğini, ancak onların tembellik ettiklerini ve bunun üzerine Allah'ın onlardan yağmuru kestğini ve bunun onların cezası olduğunu söyler. 'Ve yerinize başka bir topluluk getirir.' Yani, Peygamber'ine yardım eden ve dinini yücelten başka bir topluluk getirir. 'Siz de O'na hiçbir zarar veremezsiniz.' Yani, cihaddan yüz çevirip tembellik etmenizle Allah'a hiçbir zarar veremezsiniz."

Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- şöyle buyurmuştur: "Eğer Allah yolunda cihadı terk eder, ineklerin kuyruklarına yapışırsanız ve iyne alışverişi(bir çeşit haram alışveriş teamülü) yaparsanız, Allah sizin

üzerinize bir zillet musallat eder ve Allah'a tövbe edip eski halinize dönünceye kadar o zillet üzerinizden kalkmaz." (İmam Ahmed rivayet etmiştir). Hiçbir Müslüman, Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'in bildirdiği gibi, cihadlarının hac ve umre olduğunu söyleyerek kadınların safında yer almayı kabul etmemelidir.

Bazı Fıkhi Şüpheler ve Cevapları

Bazı insanlar, karşı karşıya oldukları ordularda hem Müslüman hem de kafir askerler olduğu için bu tür savaşımlara girmekten korkuyorlar. Onların gerekçesi, Allah Resulü'nün -sallallahu aleyhi ve sellem- "Katil ve maktul her ikisi de ateştedir" sözüdür. Peki, Müslümanlarla nasıl savaşabiliriz?

İbni Teymiyye de aynı soruyla karşılaşmış ve bu mesele, Fetâva el-Kubra adlı eserinin 517. meselede ele alınmıştır. Tatarlara karşı savaşmaktan kaçınan eden birlikler hakkında sorulan soruya İbni Teymiyye şu cevabı verir: "Onlarla savaşma konusunda şüphe duyanlar, insanların en cahilidir. Çünkü Müslümanların ittifakıyla, aralarında zorla çıkarılanlar da vardır. Nitekim Abbas, Bedir Savaşı'nda esir alındığında, "Ey Allah'ın Resulü! Ben zorla çıkarıldım." demişti. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- de ona, "Zahiren bize karşıydın, kalbindeki ise Allah'a kalmıştır." buyurdu.

Alimler, kafir ordusunun Müslüman esirleri siper edildiği ve onların öldürülmesinden korkulduğu takdirde, eğer savaşılmaması Müslümanlara zarar verecekse, onlarla savaşmanın caiz olduğu konusunda ittifak etmişlerdir. Siper edinilen Müslümanların öldürülmesine yol açan savaşın caiz olup olmadığı konusunda ise alimler arasında iki meşhur görüş vardır. Şayet Müslümanlar kafirlerle savaşır ve aralarından kimileri ölürse, şehit olurlar. Farz olan cihad, şehit olacak olanlar yüzünden terk edilmez. Zahiren öldürülmeyi hak etmeyen biri, İslam'ın maslahatı için şehit olmuş olur. Müslümanlardan ölen kişi de şehittir."

Sahih hadis kaynaklarında, Ümmü Seleme'nin - radiyallahu anı- rivayet ettiği bir hadiste, Allah Resulü - sallallahu aleyhi ve sellem- şöyle buyurmuştur: "Bir ordu Beytullah'a savaş açmak üzere yola çıkar. Beyda çölüne vardıklarında yer onları yutar." Ben de, "Ey Allah'ın Resulü! Peki ya içlerinde zorla getirilenler varsa?" diye sordum. O da, "Herkes niyeti üzere dirilitilir." buyurdu. Allah, Müslümanlara savaş açan orduya böyle bir azap indiriyorsa, zorla cepheye götürülenleri affeder. Peki ya Allah'ın müminlerin eliyle vereceği azap? Nitekim Allah Teala şöyle buyuruyor: "*De ki: "Bizim başımıza gelmesini gözetleyip durduğunuz şey, (şehadet ve zafer gibi) iki güzellikten başka bir şey midir? Oysa biz, Allah'ın kendi katından veya bizim ellerimizle size azap edeceğini gözetliyoruz. Gözetleyip durun (bakalım)! Hiç şüphesiz, biz de sizinle beraber gözetleyip durmaktayız"* (Tevbe, 52)

Biz, zorla getirileni diğerinden ayırt edemeyiz. Bu yüzden, Allah'ın emriyle onları öldürürsek, hem sevap kazanmış oluruz hem de mazur görülürüz. Onlar ise yaptıklarının karşılığını bulurlar. Kim zorla getirilmişse, kıyamet günü niyeti üzere diriltir. Dinin ikame edilmesi için öldürülenin canı, Müslüman ordusundan şehit olanların canından daha kıymetli değildir.

Eğer içlerinden biri kaçarsa, bazı insanlar onlarla savaşmayı, haklı gerekçelerle isyan edenlerle savaşmaya benzetir. Haklı gerekçelerle isyan edenlerin kendilerini koruyacak bir toplulukları varsa, kaçanlarını takip etmek, esirlerini öldürmek ve yaralılarını imha etmek caiz midir? Bu konuda alimler arasında iki meşhur görüş vardır. Kimileri, bunu yapmanın caiz olmadığını söyler. Çünkü Cemel Vakası'nda Hz. Ali -radiyallahu anh-, kaçanı takip etmemeyi, yaralıyı öldürmemeyi ve esiri öldürmemeyi emretmiştir. Diğer görüşe göre ise, bunu yapmak caizdir. Çünkü Cemel Vakası'nda kendilerini koruyacak bir toplulukları yoktu ve savaşın amacı onları püskürtmekti. Püskürtüldükten sonra, onlara saldırmak gibi bir ihtiyaç kalmamıştı. Rivayet edildiğine göre, Cemel ve Sıffin vakalarında, önceki uygulamalar farklıydı. Onları haklı gerekçelerle isyan edenlere benzetenler, bu iki görüşü de savunmuşlardır.

Doğrusu, bunlar haklı gerekçelerle isyan edenler değildir. Onların isyanları için hiçbir haklı gerekçe yoktur. Onlar, dinden çıkan Hariciler, zekat vermeyi reddedenler, Taif halkı ve Haremiye gibi, İslam'ın

hükümlerine karşı çıkan kimseler gibidir. Bu, birçok fıkıh aliminin de yanıldığı bir konudur.

Doğru Savaş Yöntemi

Zamanın ilerlemesi ve insanlığın gelişmesiyle birlikte, modern savaş yöntemlerinin Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- dönemindeki savaş yöntemlerinden farklı olup olmadığı ve Müslümanların akıllarını ve görüşlerini kullanıp kullanamayacakları gibi sorular ortaya çıkmaktadır.

Düşmanları Tuzağa Düşürmek İslamda Savaş Yöntemlerindendir

"Savaş hiledir" hadisinin şerhinde İmam Nevevi şöyle der: "Âlimler, savaşta kafirlere hile yapmanın caiz olduğunda ittifak etmişlerdir. Ancak hile, antlaşmayı bozmak veya eman verilen birine ihanet etmek gibi haram bir şey olursa caiz olmaz." Bilindiği gibi, Allah'ın dinine savaş açan kafirlerle aramızda bir antlaşma yoktur. Müslümanlar, hilenin amacı olan zaferi en az

kayıpla ve en kolay yoldan elde etmek şartıyla, uygun savaş yöntemini seçmekte özgürdürler.³⁸

Ahzab Gazvesinde Savaş Biçimi

Yahudi siyasetçiler, Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'e ve davetine karşı diğer kafir toplulukları kışkırtmayı başardıktan ve durum tehlikeli bir hal aldıktan sonra, Müslümanlar aceleyle daha önce Arapların duymadığı benzersiz bir plan yaptılar. Çünkü Araplar sadece açık meydanlarda savaşmayı biliyorlardı. Bu plan, Selman-ı Farisi tarafından önerilen ve Medine'yi ova tarafındaki düşman saldırılarından korumak için derin bir hendek kazmaktı. Yani, savaş yöntemi vahiy veya sünnet ile sabit değildir. Müslümanlar akıllarını kullanabilir, plan yapabilir ve şura ile karar alabilirler.

---

³⁸ İslam Ümmetinin içinden neşet etmiş çeşitli halk hareketlerinin liderleri, dini bilgilerinin eksikliği sebebiyle “savaştaki hile” konseptinin altını kendi düşünceleriyle doldurarak bu durumu şeriat sınırlarını aşmanın cevazı şeklinde yorumlamışlardır. İslam “savaş aldatmacaları” da şeriat sınırları içerisinde yapılır. “Savaş aldatmacalarının” sınırlarını genişleterek kendini “yasalar üstü” veya “şeriat üstü” bir pozisyonda görüp kendi şahsının veya grubunun çıkarlarını önceleyecek stratejilerin haram olanlarını, “savaşta aldatmaca” başlığı altında kullananlar ümmeti büyük bir ilkesizliğe sürüklemişlerdir.

Düşmanlara Yalan Söylemek

Hadiste, üç durumda yalan söylemenin caiz olduğu bildirilmiştir. Taberi, savaşta yalan söylemenin caiz olduğunu, ancak bunun gerçek yalan anlamına gelmediğini, bilakis maksadı aşmadan konuşmak olduğunu söyler. Görünen odur ki, yalan söylemenin kendisi caizdir, ancak kinayeli konuşmak daha iyidir. Allah en doğrusunu bilir. (Şerh-Müslim, Nevevi)

İslami Planlar

Seriyeleri inceleyen bir Müslüman, birçok Müslüman'ın uyguladığı İslami planlar ve savaş hileleri hakkında bilgi sahibi olur. Örnek olarak şunları verebiliriz:

Ka'b bin Eşref'in Öldürüldüğü Seriiye (Hicretin 3. Yılı): Buhari'nin Sahih'inde Cabir bin Abdullah'tan rivayet edildiğine göre, Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- "Ka'b bin Eşref'i kim öldürecek? Çünkü o, Allah'a ve Resulüne eziyet etti" dedi. Bunun üzerine Muhammed bin Mesleme ayağa kalkarak "Ey Allah'ın Resulü, onu öldürmemi ister misin?" dedi. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- "Evet" dedi. Muhammed bin Mesleme "Öyleyse bana bir şey söylememe izin ver" dedi. (Yani,

Ka'b bin Eşref'in önünde küfür sözleri söylemek için Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'den izin istedi. Çünkü küfür sözleri söylemek, imana aykırı olsa bile, bu durumda caizdir. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- ona izin verdi.)

Muhammed bin Mesleme şöyle devam etti: "Ka'b'a gittim ve 'Bu adam (yani Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-) bizden sadaka istedi ve bizi zora soktu' dedim. (Bu söz, zahiren sadakayı inkar etmek ve Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'e hakaret etmektir ve küfürdür.) Ka'b 'Vallahi, onu sana teslim edeceğim' dedi. Ben de 'Biz ona tabi olduk, ondan ayrılmak istemiyoruz. Bize bir miktar borç versen iyi olur' dedim. Ka'b 'Peki, bana bir rehin verin' dedi. Biz de 'Ne istersin?' dedik. O da 'Kadınlarınızı rehin verin' dedi. Biz de 'Sen Arapların en yakışıklısısın, nasıl olur da kadınlarımızı sana rehin veririz?' dedik. O da 'O zaman oğullarınızı rehin verin' dedi. Biz de 'Oğullarımızı sana rehin verirse, biri ona hakaret eder ve 'Bir veya iki ölçek hurma için rehin verildi' der. Bu bizim için büyük bir ayıp olur. Ama sana silahlarımızı rehin verebiliriz' dedik. Ka'b ile geceleyin ansızın ona saldıracağımız konusunda anlaştık. Yanımda süt kardeşi Ebu Naile de vardı. Ka'b bizi evine davet etti ve yanımıza indi. Karısı 'Bu saatte nereye gidiyorsun?' dedi. O da 'Muhammed bin Mesleme ve kardeşim Ebu Naile geldi' dedi. Amr'dan başkası şöyle dedi: 'Karısı 'Sesi sanki damlıyor gibi' dedi. Ka'b 'O benim kardeşim Muhammed bin Mesleme ve süt kardeşim Ebu Naile'dir. Soylu kişi,

geceleyin bir davet gelirse, geri çevirmez' dedi. Muhammed bin Mesleme, yanında iki kişiyle girdi. Amr, onların Haris bin Bişr ve Ubad bin Bişr olduğunu söyledi. Muhammed bin Mesleme 'Ka'b gelince, ben saçını yakalayacağım. Siz de onu vurun' dedi. (Çünkü Ka'b iri yarı ve güçlü biriydi.)"

Bu kıssada, savaş hileleri konusunda birçok fayda vardır. Bazı oryantalistler ve kalplerinde hastalık olanlar, Ka'b bin Eşref'in öldürülmesinin haince ve ihanet olduğunu iddia etmişlerdir. Onlara verilecek cevap şudur: O kafir, antlaşmasını bozmuş ve Müslümanlara eziyet etmekte sınır tanımamıştır. Ka'b bin Eşref öldürüldükten sonra Yahudiler Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'e gelerek "Ey Muhammed, bizim efendilerimizden birini geceleyin öldürdünüz. Bunu neye dayanarak yaptınız?" dediler. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- "Eğer o da kendi görüşünde olan diğerleri gibi kaçsaydı, öldürülmezdi. Fakat o, bize eziyet etti ve şiirlerle hicvetti. Sizden her kim böyle bir şey yaparsa, kılıçla cezalandırılır" dedi. (İbni Teymiyye, es-Sarim el-Meslul).

2-Abdullah'ın Ebu Süfyan'a Gönderildiği Seriyeye (Hicretin 4. Yılı): Bunun sebebi, Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'e Şaban bin Halid el-Huzali'nin Bi'r Ma'une'de kaldığı ve Müslümanlara savaş açmak için adam topladığı haberinin ulaşmasıdır. Bunun üzerine Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-, Abdullah bin Üneys el-Cüheni'yi onu öldürmesi için görevlendirdi. Abdullah şöyle dedi: "Ey Allah'ın Resulü, onu tarif et ki

tanıyabileyim." Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- "Onu gördüğün zaman, şeytanı hatırlatır. Aranızdaki işaret de budur" dedi. Abdullah "Ey Allah'ın Resulü, Muhammed bin Mesleme'nin yaptığı gibi bir şey söylememe izin verir misin?" diye sordu. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- izin verdi ve "Huzâa kabilesine mensup olduğunu söyle" dedi. (Bu yalandır, ancak caizdir.) Abdullah şöyle devam etti: "Onu Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'in tarif ettiği gibi tanıdım ve ondan korktum. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- doğru söylemişti. O sırada ikinci vakti girmişti. Onunla karşılaşmam halinde namazdan alıkoyacağım için, ona doğru yürürken namaz kıldım ve rükua rükû ile işaret ettim. Yanına vardığımda 'Kimsin sen?' dedi. Ben de 'Huzâa'danım. Senin Muhammed'e karşı adam topladığını duydum ve sana katılmak için geldim' dedim. (Bu sözde, düşmana yakınlık gösteriliyor.) O da 'Evet, ona karşı adam topluyorum' dedi. Ben de onunla birlikte yürüdüm ve konuştum. Sözlerim hoşuna gitti. Ona şiirler okudum ve 'Şu Muhammed'in ortaya attığı yeni dine şaşarım. Babalarını terk etti ve onların akıllarını küçümsedi' dedim. (Bu söz küfürdür.) Ebu Süfyan 'Bana benzeyen birine hiç rastlamadım' dedi. O, elindeki değnekle yere vurarak çadırına kadar gitti. Adamları da yakınlardaki evlerine dağıldılar. Bana 'Gel buraya ey Huzâalı kardeş' dedi. Ben de yanına yaklaştım. 'Otur' dedi. Ben de onunla birlikte oturdum. İnsanlar yemek yiyip uyuduktan sonra, ona saldırdım ve öldürdüm. Başını aldım ve eşyalarını olduğu gibi bıraktım. Medine'ye geldiğimde Peygamber

-sallallahu aleyhi ve sellem-'i buldum. Beni görünce 'Yüzün ne kadar parlak' dedi. Ben de 'Senin yüzün daha parlak olsun ey Allah'ın Resülü' dedim ve başını önüne koydum. Sonra da başımdan geçenleri anlattım."

3-Nuaym bin Mesud'un Hendek Savaşı'ndaki Hikayesi: Nuaym bin Mesud Müslüman olarak geldiğinde, Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- ona İslam'a girdiğini gizli tutmasını ve müşriklerin arasına fitne sokmasını emretti. Nuaym, Benî Kurayza'ya giderek onlara nasihat eder gibi "Bu adamlarla (yani Kureyş ve Gatafan) savaşmayın. Onlardan rehin alın. Çünkü onlar Medineli değiller. Eğer bir şey olursa, kendi memleketlerine dönerler ve sizi Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- ile baş başa bırakırlar" dedi. (Nuaym, onları Kureyş ve Gatafan'ın kendilerine ihanet edeceğine inandırdıktan sonra böyle söyledi.) Benî Kurayza "Doğru söyledin" dediler. Sonra Nuaym, Kureyş'e giderek "Benî Kurayza pişman oldular ve Muhammed'e adam göndererek 'Sizden ve Gatafan'dan adamlar alalım ve onları öldürelim' dediler" dedi. Sonra da Gatafan'a gidip aynı şeyi söyledi. Bunun üzerine Ebu Süfyan ve Gatafan liderleri, Benî Kurayza'ya Ikrim bin Ebu Cehil'i ve birkaç kişiyi göndererek "Muhammed'e karşı savaşmaya hazırlanın. Biz de onunla savaşacağız. Ancak sizden adamlar rehin olarak almadan sizinle savaşmayacağız. Çünkü savaş şiddetlenirse, kendi memleketlerinize kaçmanızdan korkuyoruz" dediler. Elçiler döndüklerinde, Kureyş ve Gatafan "Vallahi, Nuaym bin Mesud size doğruyu söylemiş" dediler. Benî

Kurayza da "Nuaym'in söylediği doğrudur" dediler. Böylece, Nuaym, düşman safları arasına fitne sokmuş oldu.

Önemli Bir Nokta:

Müslümanlara Bir Fayda Sağlayacaksa Müslümanın Kafirlerin Saflarına Dalması Caizdir

Müslümanların düşman saflarına sızması caizdir, eğer bu Müslümanların yararına ise. İbni Teymiyye, Cihad babında şöyle der: "Müslim, Sahih'inde Peygamber - sallallahu aleyhi ve sellem-'den Hendek Ashabı kıssasını rivayet eder. (Bu kıssada, genç adam dinin maslahatı için kendini öldürtmeyi kabul eder. Bu nedenle, dört imam da, Müslüman'ın düşman saflarına sızmasının caiz olduğunda hemfikirdir, eğer bu Müslümanların yararına ise.)" İbni Teymiyye'nin sözünden anlaşıldığına göre, Müslüman'ın düşman saflarına sızması caizdir, eğer bu Müslümanların yararına ise, hatta sızmanın faydasını görmeden önce öldürölse bile.

Savaşmadan Önce Düşmana Tebliğ Etmek

İslam davetinin kendisine ulaşmış olduğu kafirlere savaşmadan önce uyarı yapmaksızın baskın yapmanın caiz oluşu şu hadisi şerif ile sabittir. İmam Müslim, İbni Adiyy'den şöyle rivayet eder: "Nafi'ye savaştan önce tebliğ etmekle ilgili sorular sordum. O da bana 'Bu, İslam'ın başlangıcında böyleydi. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- Benî Mustalik'e baskın düzenledi. Onlar kaçıyorlardı ve hayvanlarını sulamaya getirmişlerdi. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- savaşanlarını öldürdü, esirlerini esir aldı ve ganimet elde etti. O gün Cüveyriye veya el-Beyza bint el-Haris'i de esir aldı' diye yazdı."

Şerh: Nevevi, bu hadisin şerhinde şöyle der: "Bu hadis, tebliğ ulaşmış olan kafirlere baskın düzenlemenin caiz olduğunu gösterir. Her durumda tebliğ etmek gerekmez. Bu konuda iki görüş vardır. Birincisi, tebliğ ulaşmamış olanlara tebliğ etmek gerekir. İkincisi ise, tebliğ ulaşmamış olanlara tebliğ etmek gerekmez, ancak müstehaptır. Doğru olan görüş budur ve İbni Ömer'in azatlı kölesi Nafi', Hasan-ı Basri, Sevri, Leys, Şafii, Ebu Sevr, İbni Münzir ve cumhur bu görüştedir. İbni Münzir, 'Bu, âlimlerin çoğunluğunun görüşüdür' der."

Kâfirleri Gece Baskını Yaparak Öldürmek ve Onların Çocuklarını Öldürmenin Caiz Olması

İbni Abbas'tan, Sa'b bin Cüşame'nin şöyle dediği rivayet edilmiştir: "Ey Allah'ın Resulü, saldırılarımızın bazıları müşriklerin çocuklarına (zürriyetlerine) isabet ediyor." dedi. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- "Onlar da onlardandır" buyurdu. (Müslim rivayet etmiştir).

“Allah Resulü -sallallahu aleyhi ve sellem-'e, baskınlarda öldürülen müşrik kadın ve çocukların hükmü sorulduğunda, "Onlar babalarındandır" buyurmuştur. Yani, miras, evlilik, kısas, borçlar ve diğer konularda babalarının hükümleri geçerli olduğu için bir sakınca yoktur. Buradaki kasıt, zorunluluk olmaksızın düşmana saldırmamak şartıyla geçerlidir.” (Müslim, Şerh-i Nevevi, Cihad Babı).

Kadınlara, Rahiplere ve Yaşlılara Saldırmaktan Kaçınmak

İbni Ömer'den rivayet edildiğine göre: "Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'in bazı gazvelerinde öldürülmüş bir kadın buldum. Bunun üzerine Resulullah

-sallallahu aleyhi ve sellem- kadın ve çocukların öldürülmesini yasakladı." (Nesai hariç diğer hadis imamları rivayet etmiştir).

Rıbah bin Rabi'a'dan, kardeşi Hanzala el-Katib'in şöyle dediği rivayet edilmiştir: "Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-'le birlikte çıktığı bir gazvede, öncü kuvvetlerin başında Halid bin Velid vardı. Ribah ve Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-'in ashabı, öncü kuvvetlerin öldürdüğü bir kadının yanından geçerken durup ona baktılar ve yaratılışına hayran kaldılar. Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- bineğiyle onlara yetiştiğinde, kadının etrafından çekildiler. Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- kadının yanında durup, "Bu kadın savaşacak biri değildi" dedi ve içlerinden birine, "Halid'e yetiş ve ona söyle: Çocukları ve hizmetçileri öldürmeyin" buyurdu. (Ahmed ve Ebu Davud rivayet etmiştir).

İbni Abbas'ın önceki hadisi, çocukların öldürülmesinin caiz olduğunu söylerken bu hadisle çelişmiş olmuyor. Çünkü her birinin farklı şartları vardır.

Müşriklerden Yardım Almak

Hız. Ayşe -radiyallahu anh-'dan rivayet edildiğine göre: "Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- yola çıkmıştı. Cuhfe denilen yere vardığında ona, cesareti ve

yigİtliğiyle tanınan bir adam yetişti. Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-'in ahabı, onu görünce sevindiler. Adam yetişince Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- ona, "Allah'a ve Res l ne iman eder misin?" diye sordu. Adam, "Hayır" dedi. Bunun  zerine Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-, "Geri d n, biz müşriklerden yardım almayız" buyurdu. Adam gitti. şecere denilen yere vardıklarında adam yine yetişti. Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- ona yine aynı şeyi sordu, o da "Hayır" cevabını verdi. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- de, "Geri d n, biz müşriklerden yardım almayız" buyurdu. Hz. Ayşe -radiyallahu anı- devamla şöyle dedi: "Adam geri döndü. Beyda denilen yere vardığımızda yine yetişti. Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- ona yine aynı şeyi sordu. Adam bu sefer "Evet" deyince Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-, "Haydi git" buyurdu." (Müslim rivayet etmiştir).

Nevevi şöyle der: "Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'in İslamiyet'ten önce Safvan bin Ümeyye'den yardım aldığına dair başka bir hadis daha vardır. Bu yüzden bazı âlimler ilk hadisi mutlak olarak almış, şafii ise "Müslümanlara iyi gözle bakan ve yardıma ihtiyaç duyulan bir k firden yardım alınabilir, bunda bir sakınca yoktur" demiştir. Diğer âlimler ise, bu iki durumun istisna olduğunu, kâfirin izinle gelmesi durumunda ona açıkça söylenmesi ve ganimetten pay verilmemesi gerektiğini söylemişlerdir. Bu görüş, Malik, şafii, Ebu Hanife ve çoğunluğun görüşüdür. Zemri ve Evzai ise,

ganimetten pay verilmesi gerektiğini söylemişlerdir. Allah en iyisini bilir. (Müslim, Şerh-i Nevevi, Cihad Babı).

İmam Malik, müşrik ve kâfirlerden yardım alma konusunda şöyle der: "Müslümanlara hizmet etmeleri durumunda caizdir." Ebu Hanife de, "İslam hâkim olduğu sürece mutlak olarak onlardan yardım alınabilir ve onlarla işbirliği yapılabilir. Eğer şirk hâkimse mekruhtur" der.

İmam Şafii de, "Şu iki şartla caizdir: Birincisi, Müslümanların az, müşriklerin çok olması; ikincisi, yardım istenen müşriklerin İslam'a iyi gözle bakmaları ve meyletmeleri. Onlardan yardım istenildiğinde onlara açıkça söylenmeli ve ganimetten pay verilmemelidir" der.

Kâfirlerin Ağaçlarını Kesmek ve Yakmak Caizdir

İmam Müslim, Nafi'den, Abdullah bin Ömer'in şöyle dediği rivayet edilmiştir: "Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-, Beni Nadir'in hurta ağaçlarını yaktı ve kesti. Bunlar Buveyre denilen yerdeydi." Kunaybi ve İbni Rufe'a hadislerinde "Bunun üzerine Allah Teâlâ, *"Hurma ağaçlarından kesmiş olduklarınız veya onları kökleri üzerinde bırakmış olduklarınız, Allah'ın izniyledir ve*

fasıkları rezil etmek içindir" ayetini indirdi" diye eklemişlerdir. (Haşr Suresi, 5. Ayet) (Müslim, Şerh-i Nevevi, 12. Cilt).

Nevevi, hadisi açıklarken, "Bu hadiste, kâfirlerin ağaçlarını kesmenin ve yakmanın caiz olduğu belirtilmiştir" der. (Müslim, Şerh-i Nevevi, Cihad Babı).

Esir düşmekten Korkan Esareti Kabul Eder veya Öldürülünceye Kadar Savaşır

Ebu Hureyre (r.a.)'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- on kişiyi keşif görevlisi olarak gönderdi ve başlarına Ensar'dan Asım bin Sabit'i emir tayin etti. Yola çıktılar ve Usfan ile Mekke arasında bulunan Hudeybiye'ye vardıklarında, Hezil kabilesinden (Beni Lihyen) adında bir topluluk olduğunu öğrendiler. Yaklaşık yüz kişilik okçu bir grup, onların izlerini takip etti. Asım ve arkadaşları durumdan haberdar olunca dağlık bir araziye sığındılar. Düşman etraflarını sardı ve onlara: "Teslim olun ve bize esir düşmeyi kabul edin. Hiçbirinizi öldürmeyeceğimize dair söz veriyoruz." dediler. Grubun emiri Asım bin Sabit ise şöyle cevap verdi: "Ben, Allah'a yemin ederim ki, bir kâfirin sözüne güvenerek teslim olmam! Allah'ım, Peygamberine durumumuzu bildir." Bunun üzerine düşman ok atmaya başladı ve yedi kişiyi öldürdü. Üç kişi ise verilen söze güvenerek teslim oldu. Bunlar;

Habib el-Ensari, Zeyd bin Desinne ve bir kişi daha idi. Düşman, onları ele geçirince ok yaylarının kirişlerini çözdü ve onlarla bağladı. Üçüncü kişi: "İşte ilk hainlik bu! Allah'a yemin ederim ki, sizinle gelmeyeceğim. Benim örnek alacağım kişiler, şu şehit olanlardır." dedi. Onu zorladılar ve beraber gelmesi için ikna etmeye çalıştılar, fakat kabul etmedi. Bunun üzerine onu da öldürdüler. Habib ve Zeyd bin Desinne'yi de alıp Bedir Savaşı'ndan sonra Mekke'de sattılar. (Ravi, Habib'in kıssasını anlattıktan sonra şöyle dedi:) Allah, yaralandığı gün Asım bin Sabit'in duasını kabul etti ve Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'e onların durumunu ve başlarına gelenleri haber verdi.³⁹

Savaş Meydanında İslam Ordusunun Düzeni

Ammar bin Yasir'den rivayet edildiğine göre: "Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-, bir adamın kendi kabilesinin sancağı altında savaşmasını severdi." (İmam Ahmed rivayet etmiştir).

Bera bin Azib'den rivayet edildiğine göre: Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem- şöyle buyurdu: "Siz yarın düşmanla karşılaşacaksınız. Şu halde şiarınız

---

³⁹ İmam Ahmed, Buhari ve Ebu Davud'un rivayetlerinin muhtasarıdır.

(parolanız), 'Hamd Allah'a mahsustur' olsun." (İmam Ahmed rivayet etmiştir).

Hasan'dan, Kaymes bin Abbad'ın şöyle dediği rivayet edilmiştir: "Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-'in ashabı, savaş esnasında gürültü yapmaktan hoşlanmazlardı." (Ebu Davud rivayet etmiştir).

Gazveye Çıkmanın Müstehap Olduğu Zamanlar

Ka'b bin Malik'ten rivayet edildiğine göre: "Peygamber Efendimiz -sallallahu aleyhi ve sellam- Perşembe günü Tebük Seferi'ne çıktı ve Perşembe günü çıkmayı severdi." - [Buhari ve Müslim tarafından rivayet edilmiştir].

Nu'man bin Mukarrin'den rivayet edildiğine göre: "Allah'ın Resulü -sallallahu aleyhi ve sellam- eğer günün ilk saatlerinde savaşmazsa, savaşmayı güneşin tepe noktasını geçmesine, rüzgarın esmesine ve zaferin inmesine kadar ertelerdi." - [Ahmed ve Ebu Davud tarafından rivayet edilmiştir ve Buhari tarafından sahih olarak kabul edilmiştir. Buhari rivayetinde "ruhlar esene ve namaz vakitleri gelene kadar bekleyin" şeklindedir].

Düşmanla Karşılaşmada Esnasında Duaya İcabet Edilmesini İstemek ve Savaş Duaları

Savaşta Nebi -aleyhissalatu vesselam- okuduğu dualardan biri de şu duadır: "Ey Kitabı indiren, bulutları sürükleyen ve toplulukları bozguna uğratan Allah'ım! Onları bozguna uğrat ve bizi muzaffer kıl." ⁴⁰

Dikkat Edilmesi Gereken Önemli Bir Husus

İhlas, Allah'a yaklaşma niyetini tüm sahteliklerden, yapmacıklıklardan arındırmaktır. "Denildi ki: Yaradan'a sürekli bakmaktan dolayı yaratılanı görmeyi unutmaktır."

Telbisu'l İblis kitabında İblis'in mücahitleri kandırması babında, İmam İbni'l- Cevzî şöyle der: "İblis birçok insanı kandırdı, böylece cihada çıktılar ama niyetleri övünmek ve gösteriş yapmaktı, 'Falanca kişi cihada çıktı' densin diye. Belki de amaç 'Cesur' denmesi veya ganimet elde etmektir. Halbuki ameller niyetlere göredir."

Ebu Musa'dan rivayet edildiğine göre, bir adam Peygamber Efendimiz'e -sallallahu aleyhi ve sellem-

---

⁴⁰ İmam Müslim tarafından rivayet edilmiştir.

gelerek şöyle dedi: “Ey Allah'ın Resulü! Bir adam cesaretinden dolayı savaşı, bir adam hırsından dolayı savaşı, bir adam da gösteriş için savaşı. Hangisi Allah yolundadır?” Peygamber Efendimiz -sallallahu aleyhi ve sellem- şöyle buyurdu: “Kim Allah'ın kelimesi en üstün olsun diye savaşı ise, o Allah yolundadır.”⁴¹

İbni Mesud -radiyallahu anh-'dan rivayet edildiğine göre şöyle demiştir: “Sakın ‘Falanca şehit oldu’ veya ‘Falanca şehit olarak öldürüldü’ demeyin. Çünkü kişi ganimet elde etmek için, anılmak için veya yerinin görülmesi için savaşıabilir.”

Ebu Hureyre -radiyallahu anh-'den rivayet edildiğine göre Peygamber Efendimiz -sallallahu aleyhi ve sellem- şöyle buyurmuştur: “Kıyamet günü hakkında hüküm verilecek ilk üç kişiden biri şehit olandır. Getirilir ve Allah ona nimetlerini hatırlatır, o da hatırlar. Allah ‘Bunlarla ne yaptın?’ diye sorar. O da ‘Senin yolunda savaştım, ta ki öldürüldüm’ der. Allah ‘Yalan söyledin, ancak ‘Cesur’ densin diye savaştın, denildi de’ der. Sonra yüzüstü sürüklenerek cehenneme atılması emredilir. Bir adam ilim öğrenir, öğretir ve Kur'an okur. Getirilir ve Allah ona nimetlerini hatırlatır, o da hatırlar. Allah ‘Bunlarla ne yaptın?’ diye sorar. O da ‘Senin yolunda ilim öğrendim, öğrettim ve Kur'an okudum’ der. Allah ‘Yalan söyledin, ancak ‘Âlim’ densin diye öğrendin, denildi de. ‘Kâri’ densin diye Kur'an okudun, denildi de’ der. Sonra yüzüstü sürüklenerek cehenneme

---

⁴¹ Buhari ve Müslim rivayet etmiştir.

atılması emredilir. Bir adam vardır ki, Allah ona genişlik vermiş ve her türlü maldan bolca nasip etmiştir. Getirilir ve Allah ona nimetlerini hatırlatır, o da hatırlar. Allah ‘Bunlarla ne yaptın?’ diye sorar. O da ‘Senin rızan için harcanmasını sevdiğin hiçbir yerden esirgemedim’ der. Allah ‘Yalan söyledin, ancak ‘Cömert’ densin diye yaptın, denildi de’ der. Sonra yüzüstü sürüklenerek cehenneme atılması emredilir.”⁴²

Rum diyarında Abdullah ibni Mübarek ile birlikte bir seferde iken düşmanla karşılaştık. Savaşta saflar belirlenirken, düşman saflarından bir adam ortaya çıktı ve bizi teke tek savaşa davet etti. Bizim tarafımızdan bir adam onunla karşılaşmak için dışarı çıktı. Bir süre savaştılar ve bizim adamımız onu yere sererek öldürdü. Başka bir düşman askeri öne çıktı ve adamımız onu da öldürdü.

Sonra, teke tek savaş için başka bir meydan okuma ortaya çıktı. Bizim tarafımızdan bir adam öne çıktı ve bir süre düşmanla savaştı. Adamımız onu yere sererek hayatına son verdi. İnsanlar galibin etrafında toplandılar ve ben de onların arasındaydım. Yüzünü koluyla gizlediğini fark ettim. Kolunun kenarını hafifçe çektim ve kimliğini ortaya çıkardım - Abdullah İbni Mübarek'ti! "Sen de mi, Ebu Amr, bizi ifşa edenlerden oldun?" dedi. "Sadece bak, Allah sana merhamet etsin, bu samimi

---

⁴² Müslim rivayet etmiştir.

lidere! İnsanlar görüp övse samimiyetinden korktu, bu yüzden kendini gizledi." diye cevap verdim.

İbrahim İbni Edhem, Müslümanların yanında savaşır ancak niyetinde ihlası sağlamak için hiçbir zaman savaş ganimeti almazdı. Ancak şeytan, Cihad'a katılanları savaş ganimetleriyle baştan çıkarır. Sınırlı bilgiye sahip bazıları, gayrimüslimlerin servetinin alınmasının caiz olduğunu düşünebilir, ancak izinsiz ganimet almanın günah olduğunun farkında değildir. Sahih Buhari ve Sahih Müslim'de Ebu Hureyre'den rivayet edildiğine göre şöyle demiştir:

"Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- ile Hayber'e çıktık ve Allah bize zafer nasip etti. Ganimet olarak altın veya gümüş değil, mal, yiyecek ve giyecek elde ettik. Sonra vadiye gittik ve Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- ile birlikte hizmetçilerinden biri vardı. İndiğimizde, hizmetçi Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-'ın eşyalarını boşaltmak için kalktı ve onu öldüren bir okla vuruldu. 'Allah Resulü, şehadeti mübarek olsun dediğimizde, 'Hayır, Muhammed'in canı elinde olana yemin ederim ki, Hayber ganimetlerinden dağıtılmadan önce aldığı cübbe onu ateşle yakıyor' dedi. Halk telaşlandı. Sonra bir adam bir sandalet kayışı veya iki sandalet kayışı ile geldi ve 'Bunu Hayber gününde aldım' dedi. Resûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-, 'Bir ateşten sandalet kayışı veya iki ateşten sandalet kayışı' dedi."

Bazı savaşçılar yasağın farkında olabilirler ancak gördükleri bir şeyi almaya karşı koyamazlar. Cihad'a katılmalarının onları bu gûnahtan kurtaracağını düşünebilirler. İşte burada imanın ve ilmin etkisi ortaya çıkmaktadır.

Cabir İbni el-Eş'as'tan, Ebu Ubeyde el-Enbari'den rivayet edilen bir senetle şöyle demiştir: "Müslümanlar Medain'i fethederek savaş ganimetlerini topladıklarında, bir adam ganimetlerden sorumlu kişiye teslim ettiği bir çantayla geldi. Yanındakiler, 'Böyle bir şey görmedik! Bizimle veya yakınımızda bir şeyle hiçbir bağlantısı yok!' dediler. Ona, 'Bundan bir şey aldın mı?' diye sordular. 'Allah için olmasaydı, onu sana getirmezdim' diye cevap verdi. Bu adamın özel biri olduğunu anladılar ve 'Sen kimsin?' diye sordular. 'Allah'a yemin ederim ki, beni övmeniz için size söylemeyeceğim, başkalarına da beni övmeleri için söylemeyeceğim. Ama Allah'a şükrediyorum ve O'nun ödülünden memnunum' dedi. Bunun üzerine adamı takip etmeleri için bir adam gönderdiler ve arkadaşlarına ulaştığında onun hakkında bilgi aldı. Emir İbni Abdi Kays olduğu ortaya çıktı."

Yoldan Çıkanlara Dair: Nefsi Terk Etmek ve Mücadeleye Atılmak

Bilin ki, zorlukların bir kaynağı vardır. Nefsinizi süsleyen şeyleri terk edin.

Çünkü Allah, onlardan samimi bir bağlılık bekler ve rahatlık sevgisi, zorluktan kaçınma gibi gizledikleri niyetlerini açıkça ifade etmelerini ister. Bu, Kuran'ın Tevbe Suresi'nde geri kalanlar hakkında anlattığı güdünün aynısıdır: *"Geri kalanlar, Allah'ın Resulü'ne muhalefet ederek yerlerinde oturmalarına sevindiler. Allah yolunda mallarıyla ve canlarıyla cihad etmekten hoşlanmadılar ve: 'Bu sıcakta sefere çıkmayın' dediler. De ki: 'Cehennem ateşi daha sıcaktır.' Keşke anlasalardı!"*

“İşte bunlar, zayıf azim ve yumuşak irade konusunda birer örnektir. Çoğunluk; zorluklardan korkan, çalışmaktan kaçınan, ucuz rahatlığı onurlu çalışmaya tercih eden, zilletli güvenliği şerefli tehlikeye yeğleyen kimselerdir. Onlar, davetin gereklerini bilen, ilerleyen ciddi safların gerisinde yorgun düşerek dökülürler. Ancak bu saflar, engeller ve dikenlerle dolu yollarında ilerlemeye devam ederler. Çünkü fitratları gereği, engellerle ve dikenlerle mücadelenin insan fitratında olduğunu ve yerinde oturup geri kalmaktan, insanı uyuşturan rahatlıktan daha tatlı ve güzel olduğunu bilirler.”⁴³

"Rahatı tercih edenler, cihada katılmaktan geri kalanlar, mücadeleye layık değildirler. Onlardan cihad etmeleri beklenemez. Onlara cihada katılma izni verilmemeli, bu şerefe nail olmamalıdır. *'Eğer Allah seni onlardan bir topluluğa döndürür de, onlar senden savaşa çıkmak için*

---

⁴³ Fi Zilal'il-Kur'an, 1-26

izin isterlerse, de ki: 'Benimle asla çıkmayacaksınız ve benimle hiçbir düşmana karşı savaşmayacaksınız. Siz ilk defasında oturup kalmaya razı oldunuz. O halde, geride kalanlarla birlikte oturun.'" (Tevbe Suresi, 83. Ayet)

"Davetler, uzun ve zorlu mücadelelere dayanıklı, sağlam, dürüst ve kararlı karakterlere ihtiyaç duyar. İçinde zayıf ve gevşek insanların bulunduğu saf dayanamaz. Çünkü onlar, zor zamanlarda safi yüzüstü bırakır, böylece bozgun ve kargaşaya sebep olurlar. Bu yüzden zayıf ve gevşek olanlar, saftan uzaklaştırılmalıdırlar. Onlara müsamaha göstermek, bütün safa ihanet etmektir."

Fukahanın Safları Münafıklardan Temizlemek Konusundaki Fetvaları

Selefin bu konuda birçok sözü vardır. Misalen, İmam Şafii, el-Ümm adlı eserinde, münafıkların Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'in gazvelerine katılmak istememeleri ve her defasında bahaneler uydurmaları olayını anlatarak, sonraki nesillerde de aynı vasıfları taşıyanların münafıklara benzetilmesi ve onlara aynı şekilde muamele edilmesi gerektiğini söyler.

Şafii şöyle der: "Resulullah -sallallahu aleyhi ve sellem-, ya kimsenin olmadığı bir yere, ya da yanında münafık olduğunu bildiği kişilerle birlikte gazaya çıktı. Uhud

günü, bunlardan üç yüz kişi savaştan kaçtı. Sonra Hendek Savaşı'na katıldılar ve Allah'ın anlattığı gibi, 'Allah ve Resulü bize ancak aldatmaca vadetmiş' dediler. Sonra Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-, Benî Mustalik Gazvesi'ne çıktı, onlar da katıldılar ve Allah'ın anlattığı gibi, nifaklarını ortaya koydular. Sonra Tebük Seferi'ne çıkıldı, içlerinden bir grup, Akabe gecesi Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'i öldürmek için yola çıktılar, fakat Allah onları kahretti. Bir grup da, Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'in yanında oldukları halde geri kaldılar.

Bunun üzerine Allah, Tebük Seferi ile ilgili olarak şöyle buyurdu: *'Eğer onlar çıkmak isteselerdi, elbette onun için bir hazırlık yaparlardı. Fakat Allah, onların çıkmalarını kerih gördü de onları alıkoydu ve 'Oturanlarla birlikte oturun' denildi.'*" (Tevbe Suresi, 46. Ayet)

"Allah, Resulüne onların sırlarını ve kötü niyetlerini bildirdi ve onlardan sakınmasını emretti. Allah, onların çıkmalarını kerih gördüğünü ve onları alıkoyduğunu bildirdi. Demek ki, onlar bu niyette iken ve Allah'ın onların durumlarını bildirdiği gibi oldukları halde, onların Müslümanlarla birlikte gazaya çıkmalarını engellemek gerekir. Çünkü onlar, Müslümanlar için zararlıdırlar."

İmam Şafii şöyle devam eder: "Allah'ın münafıklar hakkında anlattığı vasıfları taşıyan bir kimsenin, Müslümanlarla birlikte gazaya çıkmasına imam izin

verebilir mi? Oysa bu, Müslümanlar için fitne ve bozgun sebebidir. Çünkü içlerinde onun sözlerine kanan gafil, akraba ve dostları vardır. Bu, Müslümanların sayıca çok olmalarına rağmen, onlar için zararlı olabilir." (İmam Şafii, 4-89)

Fıkıh literatürü, İbni Kudame el-Makdisi sancağı devralıncaya kadar bu şekilde süregelmiştir. O da bu hususta şöyle demiştir: "Emir, yanında bozgunculuk çıkaran kimseyi bulundurmamalıdır. Bozgunculuk çıkaran kimse, insanları gazadan alıkoyan, onları cihad etmekten ve zorluklara katlanmaktan soğutan kimsedir. Mesela, 'Hava çok sıcak veya çok soğuk, zorluklar çok fazla' gibi sözler söyleyen kimse gibi.

Emir, yanında yalan haber yayan kimseyi de bulundurmamalıdır. Yalan haber yayan kimse, 'Müslümanların birliği yok oldu, sayıları ve güçleri az, kâfirlerle baş edemezler, kâfirler ise güçlü, kalabalık ve sabırlıdır, onlara kimse karşı koyamaz' gibi sözler söyleyen kimsedir. Emir, kâfirlere casusluk yapan, onlara Müslümanların haberlerini ulaştıran, onlara Müslümanların zayıf noktalarını gösteren veya onların casuslarını barındıran kimseyi de bulundurmamalıdır. Emir, Müslümanların arasını bozan, fitne çıkaran kimseyi de bulundurmamalıdır. Çünkü Allah Teâlâ şöyle buyurur: *'Fakat Allah, onların çıkmalarını kerih gördü de onları alıkoydu ve 'Oturanlarla birlikte oturun' denildi. Eğer onlar sizin aranızda çıksalardı, size sadece kargaşa çıkarırlar, aranızda fitne sokmak için çaba harcarlardı.'*" (Tevbe Suresi, 47. Ayet) "Çünkü bunlar,

Müslümanlar için zararlıdır, bu yüzden emir, onların cihada katılmasını engellemelidir." ⁴⁴

Liderlik ve Gösteriş Arzusu Olan Kişiyi Emirlik Verilmez

Ömer bin Abdülaziz'in fıkında, iyi niyetli ve hayırlı bir insanın bile, eğer biraz gösteriş meraklıysa, makam ve mevki sahibi olmaktan alıkonulması gerektiğini görüyoruz. Bu, hem onu korumak, hem de davayı korumak içindir.

Rivayet edildiğine göre, Ömer bin Abdülaziz halife olunca, Ebu Ubeyd el-Müzebbi'yi çağırdı. O, hadis âlimlerindendi, Evzai ve Malik'in hocalarındandı ve Halife Süleyman bin Abdülmelik ona danışır, ondan yardım alırdı. Ömer bin Abdülaziz ona, "Filistin'e giden yol burası, sen de oranın insanısın, haydi git" dedi. Yanındakiler, "Ey müminlerin emiri! Keşke Ebu Ubeyd'i görseydin, ona emirlik verseydin, o hayırlı işler yapardı" dediler. Ömer bin Abdülaziz de, "Onun emirlik yapmaması daha iyidir. Çünkü o, gösteriş meraklısıdır" dedi. ⁴⁵

Bugün de Müslümanların liderleri, şöhret, makam ve mevki peşinde koşan her davete, Ömer bin Abdülaziz'in Ebu Ubeyd'e söylediği gibi söylemelidirler. Ona şunu

---

⁴⁴ el-Muğni, c:8 s:251

⁴⁵ Tehzibü't-Tehzib, c:12 s:158

anlatmalıdırlar: "Sen, amacına ulaşmak için yanlış yoldan gidiyorsun. Tevazu, fedakârlık ve planlı çalışma yolundan geçmen gerekirken, senin gibilerin yolu başka yerden geçiyor, haydi git onlara katıl!"

İçindekiler

Muhammed Abdüsselam Ferec

Türkçe Çeviriye Önsöz

El-Ferida El-Gaibe (İhmal Edilmiş Farz)

Mukaddime

Nebi'nin -sallallahu aleyhi ve sellem- Mekkedeki Daveti

Ufuktaki İslam Güneşi

Ümitsizlere Cevap

İslam Devletinin Kurulması

İçinde Yaşadığımız Beldelerin Durumu

Allah'ın İndirdiği ile Hükmetmeyen Yöneticiler

Müslümanların Yöneticileri ve Onların İslam Dininden
Dönmeleri

Tatarlar ile Günümüz Yöneticilerinin Karşılaştırılması ?

İbni Teymiyenin Fetvaları Bugüne Ne Söylüyor

Müslümanlara Karşı Savaşan Kafirlerle Yardım Edenin ve
Destekleyenin Durumu

Tatar Ordusunda Hizmet Etmeyi Reddeden Müslüman
Askerlerin Hükümü

Mümtenia Taifelerin Mallarının Hükümü

Mümtenia Taifelerle Savaşmanın Hükümü:

Mümtenia Taifelerle Bağlıy Oldukları İçin Mi Savaşılır?

Müslümanlara Karşı Onları Destekleyen ve Onlara Yardım Edenlerin Hükümü

Onların Safında Savaşmaya Zorlananların Hükümü

Heva ve Görüşler

İslami Bir Parti Kurmak

Makamları Ele Geçirmek İçin Çabalamak

Sadece Davet Yapmak ve Geniş Bir Taban Oluşturmaya Çalışmak

Hicret

Sadece İlim Öğrenmekle Meşgul Olmak

İslam Ümmetinin Diğer Ümmetlerden Savaş Konusunda Farklı Olduğunun Açıklanması

Yöneticilere İsyan Etmek

Yakın Düşman ve Uzak Düşman

İslam'da Sadece Savunma Cihadının Olduğunu Söyleyenlere Cevap

Kılıç Âyeti

Kâfirlerle Karşılaştığınızda Boyunlarını Vurun

Müslümanların Savaşlardaki Durumu

Savaş Bugün Her Müslümana Farzdır

Cihadın Aşamaları Değil Mertebeleri Vardır

Hezimete Uğrama Korkusu

Liderlik

Ölüm ve Savaş Üzerine Biat

Allah Yolunda Savaşmaya Teşvik Etmek

Cihadı Terk Etmenin Cezası

Bazı Fıkhi Şüpheler ve Cevapları

Doğru Savaş Yöntemi

Düşmanları Tuzağa Düşürmek İslamda Savaş
Yöntemlerindendir

Ahzab Gazvesinde Savaş Biçimi

Düşmanlara Yalan Söylemek

İslami Planlar

Müslümanlara Bir Fayda Sağlayacaksa Müslümanın
Kafirlerin Saflarına Dalması Caizdir

Savaşmadan Önce Düşmana Tebliğ Etmek

Kâfirleri Gece Baskını Yaparak Öldürmek ve Onların
Çocuklarını Öldürmenin Caiz Olması

Kadınlara, Rahiplere ve Yaşlılara Saldırmaktan Kaçınmak

Müşriklerden Yardım Almak

Kâfirlerin Ağaçlarını Kesmek ve Yakmak Caizdir

Esir düşmekten Korkan Esareti Kabul Eder veya
Öldürülünceye Kadar Savaşır

Savaş Meydanında İslam Ordusunun Düzeni

Gazveye Çıkmanın Müstehap Olduğu Zamanlar

Düşmanla Karşılaşmada Esnasında Duaya İcabet Edilmesini
İstemek ve Savaş Duaları

Dikkat Edilmesi Gereken Önemli Bir Husus

Yoldan Çıkanlara Dair: Nefsi Terk Etmek ve Mücadeleye
Atılmak

Fukahanın Safları Münafıklardan Temizlemek Konusundaki
Fetvaları

Liderlik ve Gösteriş Arzusu Olan Kişiye Emirlik Verilmez
İçindekiler

